

Arrest

nr. 281 077 van 29 november 2022
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Congolese (R.D.C.) nationaliteit te zijn en als niet-begeleide minderjarigen worden vertegenwoordigd door hun wettelijke voogd X, op 13 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juli 2022 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlagen 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 26 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers komen op 9 februari 2019 aan in België. Zij zijn op dat ogenblik respectievelijk 5 en 9 jaar oud.

1.2. Op 11 februari 2019 dienen verzoekers elk een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekers wordt, nu zij als minderjarigen niet zijn begeleid in België, op 21 maart 2019 een voogd toegewezen.

1.4. Op 26 september 2019 wordt afstand gedaan van de verzoeken om internationale bescherming.

1.5. Op 25 oktober 2019 dient de voogd voor verzoekers een aanvraag in voor de toepassing van de artikelen 61/14 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Verzoekers en hun tante worden op 2 december 2019 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.7. De voogd dient voor verzoekers op 21 april 2020, op 9 december 2020, op 7 juni 2021 en op 9 december 2021 telkens een aanvraag in tot verlenging van het attest van immatriculatie conform artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet, omdat er nog geen beslissing is genomen in het kader van artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet aangaande een duurzame oplossing. Hierop wordt telkens positief geantwoord.

1.8. Op 8 februari 2022 wordt de tante van verzoekers voor een tweede maal gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 10 mei 2022 worden verzoekers voor een tweede maal gehoord.

1.9. De voogd dient voor verzoekers op 10 juni 2022 voor de vijfde maal een aanvraag in voor de verlenging van het attest van immatriculatie conform artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 1 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan de voogd van bevelen tot terugbrenging met betrekking tot verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Het in hoofde van eerste verzoeker afgegeven bevel tot terugbrenging luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw [S.R.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven [M.M.H.M.]
geboren te [...] op X
van nationaliteit Congo
verblijvende te [...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene is in het bezit van een Congolees paspoort N° [...], geldig van 15/12/2021 tot 14/12/2026

Betrokkene verklaart op 09/02/2019 aangekomen te zijn in België samen met zijn broer [A.]. Hij dient op 11/02/2019 een aanvraag in tot internationale bescherming, diezelfde dag wordt er een fiche opgesteld die wordt overgemaakt aan de Dienst Voogdij. Op 19/02/2022 wordt het VIS (Visa Informatie Systeem) geraadpleegd. Dit systeem verwerkt gegevens en beslissingen met betrekking tot aanvragen voor visa kort verblijf om het Schengengebied te bezoeken of door te reizen. Hieruit blijkt dat betrokkene Europa binnen reisde met een Grieks visum, geldig van 28/11/2018 tot 15/02/2019, afgeleverd door de Griekse ambassade te Harare Zimbabwe + PP N° N° [...], geldig van 05/06/2018 tot 04/06/2023. Op de gebruikte identiteitsdocumenten staat een andere identiteit vermeld ([M.P.M.] - °10/11/2012 - Congo). Op 19/02/2019 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken een leeftijdsonderzoek aan waaruit blijkt dat betrokkene minderjarig is tot 10/11/2031. Op 21/03/2019 wordt mevrouw [S.R.] aangesteld als voogd die voor haar beide pupillen op 26/09/2019 afstand doet van hun verzoek tot internationale bescherming.

Op 25/10/2019 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen. In deze aanvraag meldt ze het volgende: Het gezin woonde op een domein dat eigendom is van de paternale familie. De vader van betrokkene is overleden dd. 30/12/2016 en was een belangrijk figuur in het gezin. Na zijn overlijden werd de financiële situatie van de moeder moeilijk. [H.] ging naar school Congo. Op 09/02/2019 komt betrokkene samen met zijn broer [A.] aan in België en dit in het gezelschap van een man. Geen van beide was voorbereid op deze reis of nam afscheid van hun moeder daar ze in de veronderstelling waren dat deze hen achterna zou reizen samen met hun jongere broertje. [H.] is een energieke en speelse jongen. Op school, tijdens de speeltijd, is hij soms betrokken bij een vechtpartij. Hij zit in het 1ste leerjaar, is leergierig, aandachtig in de les en behaalt de vooropgestelde leerdoelen. In het begin hadden zowel de kinderen als de voogd contact met de moeder maar sinds ze verhuisd is, is deze laatste niet meer bereikbaar. [H.] geeft aan zijn moeder te missen. Betrokkene is fysiek niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

De voogd voegt volgende documenten toe bij haar aanvraag: een bewijs van schoolinschrijving.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 wordt betrokkene op 02/12/2019 uitgenodigd voor een interview en dit samen met zijn broer en voogd. Gezien het gesprek met [H.] moeilijk verloopt wordt hem gevraagd een tekening te maken terwijl broer [A.] gehoord wordt. Deze laatste vertelt het volgende: hij woonde in Congo samen met zijn mama en 2 broertjes op de [...] in Kinshasa. Zijn maternale grootmoeder en ooms kwamen regelmatig op bezoek. 's Nachts vertrok de moeder naar een ongekende bestemming, tijdens haar afwezigheid werden de kinderen opgesloten. Betrokkene ging er tot het 4de leerjaar naar school aan het Lycée Boende. [A.] vertelt dat hij het leuk vond in Congo en er geen zaken waren die hij niet leuk vond. De moeder woont niet meer op het bovengenoemde adres omdat het te moeilijk voor haar werd na de dood van de vader. [A.] heeft geen idee waar ze nu woont. Ze zou in de "médiane" werken. Samen met zijn broer en een zeker [P.], deze begon pas langs te komen na het overlijden van de vader, kwam hij per vliegtuig naar België. De NBMV wist niet waarom hij het vliegtuig moest nemen en dat hij naar België zou komen, de moeder zou enkel gezegd hebben dat ze ook zou komen samen met broertje [E.]. Tante [T.] kende hij reeds van haar bezoeken in Congo. [A.] zegt zijn moeder 1x gebeld te hebben in België. Later vroeg hij zijn tante naar de reden waarom er geen contact meer was met zijn moeder. Hierop probeerde zijn tante haar te contacteren maar zonder resultaat. Als [A.] de keuze zou hebben, blijft hij graag in België. Zijn tante zou [A.] en zijn broer beloofd hebben om volgend jaar naar Congo te gaan.

Diezelfde dag wordt ook de maternale tante, Mevrouw [M.B.K.T.], gehoord bij de DVZ. Volgens haar is het in de Afrikaans cultuur de traditie dat wanneer de echtgenoot komt te overlijden, de familie van deze laatste alles neemt wat hem toebehoort. Toch hebben ze alles aan de moeder gelaten omwille van de kinderen. Bij aankomst in België hadden de kinderen geen documenten bij zich, enkel kleren. Het was [P.] die de documenten van de jongens bijhield en deze beloofde later duidelijkheid te geven maar is nooit teruggekomen. De tante zegt de moeder gesproken te hebben (tel moeder: [...]). Deze kon niet specificeren waarom ze haar kinderen naar België had gestuurd maar zei dat ze alles had verkocht, niet goed voor de kinderen kon zorgen en aan "navette" deed. Wanneer de tante vroeg naar de documenten van de kinderen beloofde de moeder deze op te sturen. Wat de visumaanvraag betreft, verklaart de tante dat er geen familie in Harara Zimbabwe woont en dat enkel de moeder hierover uitleg kan geven. Ze tracht via haar contacten in Congo meer info/duidelijkheid te krijgen. Ondertussen is de moeder vertrokken uit haar woning, de reden hiervoor is niet gekend. Volgens de tante is de moeder van de kinderen geen persoon die haar kinderen zou achterlaten, ze hadden een band. [T.] maakt de opmerking dat de moeder haar contactgegevens heeft, dus als ze wilt, kan ze contact opnemen met haar kinderen. Wel maakt ze zich zorgen om broertje [E.] omdat ze hierover geen info heeft. Er zal een overlijdensakte van de vader worden bezorgd.

Betrokkene wordt op 09/01/2020 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verder onderzoek naar de duurzame oplossing.

Conform 61/19 van de wet van 15/12/1980 dient de voogd op 21/04/2020 een aanvraag in voor de verlenging van het Al van haar pupillen. In deze aanvraag meldt ze dat er tot nog toe geen geboorteakte en/of paspoort werd bezorgd maar dat er getracht zal worden een paspoort te bekomen via de Congolese ambassade. [H.] is een levendige jongen die zich makkelijk aanpast. Toch is er sprake van agressie. Hij mengt zich vaak in vechtpartijen en reageert soms ongecontroleerd op bepaalde situaties. Om deze reden werd er een aanvraag tot professionele hulp ingeroepen bij Solentra, dewelke snel opgestart zal worden. De tante zou in maart een neef naar Congo hebben gestuurd om informatie te bekomen aangaande de verblijfplaats van de moeder. De voogd contacteerde eveneens Tracing van het Rode Kruis, maar gezien

de coronamaatregelen kon er geen gesprek georganiseerd worden. Er werd wel gevraagd aan de tante om een vragenlijst in te vullen, samen met [A.] en zijn broer.

De voogd voegt bij haar aanvraag volgende documenten toe: een schoolattest en een verslag van Pleegzorg.

Om een duidelijk beeld te krijgen van de familiale en socio-economische situatie van de familie in Congo wordt op 07/05/2020 de verbindingsambtenaar van de DVZ aangeschreven met de vraag een family assessment uit te voeren. Op 08/05/2020 wordt het visumdossier via de Franse autoriteiten in Harare (Zimbabwe) opgevraagd in de veronderstelling dat de Fransen het volledige visumdossier kunnen opvragen bij hun Griekse collega's. In de tussentijd wordt op 11/05/2020 het AI van betrokkene verlengd in toepassing van artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit nog steeds met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen. Op 01/12/2020 wordt een herinnering overgemaakt aan de verbindingsambtenaar van de DVZ aangaande het gevraagde familiaal onderzoek.

Op 09/12/2020 dient de voogd opnieuw een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980. Hierin meldt ze dat de tante de gevraagde documenten (paspoort/geboorteakte) nog steeds niet mocht ontvangen. [H.] heeft nog steeds moeite om zijn energie te uiten (cfr. de vechtpartijen) maar in het algemeen is hij een vrolijke en hulpvaardige jongen. De psychologische begeleiding wordt verder gezet. Een bijkomende moeilijkheid is dat NBMV Franstalig is maar in een Nederlandstalige gemeente woont wat betekent dat er weinig of geen buitenschoolse activiteiten beschikbaar zijn omwille van de taalbarrière. In haar aanvraag voegt de voogd opnieuw een bewijs van regelmatig schoolbezoek en een verslag van Pleegzorg toe.

Op 05/01/2021 wordt het AI van beide NBMV nogmaals verlengd in toepassing van artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit nog steeds met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen.

Op 21/01/2021 maakt de voogd de geboorteakte van betrokkene over aan de DVZ.

Op onderstaande data bezorgt de verbindingsambtenaar de DVZ de volgende info:

- 24/02/2021: Er werd een chauffeur gestuurd naar het opgegeven adres ([...]). Deze treft een vrouw aan die zegt de woning te huren en de familie [M.] niet te kennen. Ze zegt haar huur te moeten opsturen naar Europa (een persoon in Europa met een Europese bankrekening) maar niet te weten wie de huurprijs opstrijkt.
- 18/03/2022: bracht ze zelf een bezoek aan de woning en zag er 2 mensen. Eén van hen zegt plots dat papa [T.] al overleden is, hetgeen ongekende info moet zijn als je eerder verklaart de familie [M.] niet te kennen.
- 25/03/2021: er vond een gesprek plaats met een medewerker van het secretariaat van de school in Boende. Zonder de nodig informatie kunnen deze geen info geven gezien het groot aantal leerlingen en er niets geïnformatiseerd is.
- 25/03/2021: De DVZ bezorgt de verbindingsambtenaar de gegevens van [N.T.N.] [...], tel [...], een broer van de grootmoeder van de jongens.
- 29/03/2021: De verklaringen van mijnheer [N.] omtrent het overlijden van de vader lijken geloofwaardig maar er zijn tegenstrijdigheden aangaande het vertrek van de jongens. Zo blijkt dat het de familie van de vader was die de beslissing nam om de kinderen naar België te laten komen en dat de moeder hiermee akkoord ging zodat haar kinderen een betere toekomst zouden hebben. De verbindingsambtenaar merkt op dat ze het vermoeden heeft dat de moeder niet verdwenen is gezien deze hiertoe geen reden heeft.

Op 26/03/2021 bezorgt de voogd een scan van de overlijdensakte van de vader aan de DVZ.

Op 07/06/2021 dient de voogd nogmaals een aanvraag overeenkomstig artikel 61/19 in van de wet van 15/12/1980. In deze aanvraag worden geen nieuwe elementen aangehaald. Ze voegt hierbij een bewijs van regelmatig schoolbezoek toe.

Op 18/06/2021 brengt de verbindingsambtenaar de DVZ ervan op de hoogte dat de overlijdensakte van de vader authentiek werd verklaard. Eveneens zegt ze dat de schooldirecteur zich de kinderen niet kan herinneren. In samenspraak wordt op 18/06/2021 het familiaal onderzoek gesloten. Op 19/07/2021 worden de resultaten van het familiaal onderzoek overgemaakt aan de voogd.

Op 22/11/2021 wordt nogmaals getracht het visumdossier te bekomen maar dit zonder resultaat.

Op 09/12/2021 dient de voogd voor een 4de maal een aanvraag 61/19 in overeenkomstig artikel 61/19 in van de wet van 15/12/1980. Hierin schrijft ze samen met [H.] naar de Ambassade van Congo te Brussel zijn geweest voor de aanvraag van een paspoort. De mentale gezondheid van de NBMV dient in het oog gehouden te worden. Gezien zijn karakter is het erg belangrijk dat hij zijn energie kwijt kan. De recente aansluiting bij een voetbalclub is dan ook een ideale uitlaatklep.

Ze voegt hierbij volgende documenten toe: een attest van regelmatig schoolbezoek, een verslag van Pleegzorg, de geboorteakte en het aanvraagformulier tot het bekomen van een paspoort.

Op 13/12/2021 wordt het AI voor de 4de maal verlengd en dit nog steeds met het oog onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing.

Op 08/02/2022 komt mevrouw [M.B.K.T.] voor een 2de maal op gesprek bij de DVZ. Het doel van het onderhoud is meer duidelijkheid krijgen aangaande het verblijf van de jongens in België. Er wordt door de DVZ uitgelegd dat indien er nog contact zou zijn met de moeder, dit niet automatisch leidt tot een negatieve beslissing maar dat er eveneens naar het welzijn van de kinderen wordt gekeken. Bijkomend wordt er aangehaald dat kinderen erg loyaal zijn. Ze willen wel terug naar hun ouders maar durven dit vaak niet te zeggen aan hun familie omdat deze trachten hen een betere toekomst te verzekeren. De tante reageert hierop dat wanneer de moeder gevonden zou worden en de kinderen terug bij haar willen gaan wonen, de familie in België hiertegen geen bezwaar zou hebben. Ze herhaalt dat de kinderen onverwachts aankwamen in België en hierop hun moeder belde. Deze gaf als uitleg dat ze het zich niet kon veroorloven haar kinderen te houden. De tante verklaart nog steeds niets te weten over de jongens hun paspoort met andere identiteit evenals het Griekse visum dat werd afgeleverd in Zimbabwe. Ze zegt dat het perceel dat de moeder destijds verliet, wordt beheerd/verhuurd door oom [G.]. De tante ontkent dat de huuropbrengst van +/- 400 US dollar gestort wordt op een EU-rekening waarvan de eigenaar ongekend is. [T.] heeft geen idee waar de moeder van de kinderen zich bevindt en hoopt nog steeds via haar connecties nieuws te krijgen over haar. Ze ging onlangs op familiebezoek maar ging niet op zoek naar de moeder. Ze legt uit dat in de Afrikaanse cultuur de kinderen behoren tot de familie van de vader.

Wanneer de DVZ haar opmerkt dat het vreemd is dat een moeder plots stopt met haar kinderen te contacteren terwijl deze zich in een ander werelddeel bevinden, reageert ze dat er mensen zijn die door hun ouders in de steek worden gelaten. De DVZ confronteert haar met de verklaringen van oom [G.] aan de verbindingsambtenaar (cfr. resultaten FA blz. 4). Ze weerlegt dit en zegt dat ze hem zal bellen maar dat dit een verkeerde interpretatie van het Belgische consulaat in Kinshasa moet zijn. Bij dit gesprek dient opgemerkt dat de tante steeds "cette dame" gebruikt wanneer ze het over de moeder van de kinderen heeft.

Dit gesprek verliep moeilijk en bracht niet de verwachte opheldering.

Bij nazicht van de sociale media ontdekt de DVZ een foto van de moeder waarop ze een shirt draagt van "[...]". [...] Op 10/02/2022 vraagt de DVZ aan de verbindingsambtenaar om dit ziekenhuis te contacteren in de hoop alsnog de contactgegevens van de moeder te bekomen. Op 11/02/2022 krijgt de DVZ het bericht dat de moeder is gevonden en er een gesprek plaatsvond (tel: [...]):

- Ze deed een stage bij "[...]" in Matete. Deze is afgelopen en er is geen mogelijkheid tot aanwerving. Bij de stage kreeg ze maandelijks 50 USD.

- De moeder heeft nog een 3de kind, [E.], hij werd geboren op 30/12/2016.

- Sinds het overlijden van haar man kan ze de eindjes niet meer aan elkaar knopen. Ze heeft geen inkomsten en geen vaste verblijfplaats.

- De beslissing om de jongens van haar weg te nemen en naar België te sturen werd volledig genomen door de familie van de overleden vader. De moeder verzette zich niet omdat ze geen keuze had.

- Het idee van de verdwijning kwam van de familie in België. De DVZ mocht absoluut niet weten waar ze was omdat de kinderen anders werden teruggestuurd.

- Voor de moeder is het moeilijk om geen contact te hebben met haar kinderen maar ze heeft het aanvaard omdat ze geen keuze had.

- Ze zegt geen contact te hebben met de jongens maar zou dit wel graag willen. Ze vraagt of er aan de tante in België kan gevraagd worden om contact op te nemen met haar zodat ze met haar kinderen kan praten.

De verbindingsambtenaar vermeldt in haar verslag dat er weinig instanties zijn in het land van herkomst die de familie bijstand en ondersteuning kan bieden. Wel is er IOM die soms re-integratie steun biedt en "La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga". Deze laatste biedt opvang aan kinderen die zich in een moeilijke situatie bevinden en uit hun gezin zijn weggelopen. Ze worden er opgevangen, kunnen er een opleiding volgen en worden er begeleid om beroepsmatig te re-integreren.

Op 17/02/2022 wordt het verslag integraal overgemaakt aan de voogd. Hierop mochten wij geen reactie ontvangen.

Gezien de vele onduidelijkheden in het dossier, komen [H.] en zijn broer op 10/05/2022 voor een 2de maal op gesprek bij de DVZ. Alvorens het gesprek van start gaat meldt de voogd dat de kinderen sinds kort opnieuw contact hebben met hun moeder. Tijdens het gesprek vertellen de jongens dat hun vader marktkramer was, hun moeder niet werkte en er na de dood van de vader financiële problemen ontstonden waardoor ze soms niet naar school konden en/of geen eten hadden. Ze gingen naar een openbare school dewelke betalend was. Gezien ze niet meer alle dagen naar school konden, hadden ze het er moeilijk. Ze werden er geslagen en mishandeld. De kinderen weten nog steeds niet waarom ze in België zijn en waarom hun moeder haar woning heeft verlaten. Ze zeggen sinds kort terug contact te hebben met haar alsook met hun jongere broertje en hierom zijn ze erg gelukkig. Op de vraag wat ze zelf willen antwoordt [A.] "ik heb liever dat wij in België blijven en dat zij komen. Alles is hier beter. In Congo zou ik helemaal opnieuw moeten beginnen, het zou ingewikkeld zijn." [H.] antwoordt op dezelfde vraag het volgende: "ik wil liever in België blijven. Ik mis mijn mama niet en tante [T.] is aardig voor me."

Omdat beide jongens ontkennen in Zimbabwe te zijn geweest, wordt er, in overleg met de advocaat en voogd, besloten om vingerafdrukken te nemen in de hoop duidelijkheid te krijgen aangaande het Griekse visum. De advocaat voegt hierbij toe dat er 2 mogelijkheden zijn: de kinderen waren in Zimbabwe maar gezien hun jonge leeftijd werden er geen vingerafdrukken genomen of de kinderen zijn nooit in Zimbabwe geweest en het verhaal is verzonnen. Diezelfde dag krijgt de DVZ bericht dat er "geen hit" is betreft de vingerafdrukken.

Als afsluiter van het gesprek merkt de DVZ op dat de mening van het kind in rekening wordt gebracht maar dat ook elk kind het recht heeft bij zijn ouders te wonen. Gezien de vele tegenstrijdigheden in het dossier wordt er gevraagd aan de voogd en advocaat om nogmaals een gesprek met tante [T.] te organiseren. Op 09/06/2022 laat de voogd weten dat tante [T.] en haar advocaat niet wensen in te gaan op de uitnodiging voor een nieuw gesprek.

Op 10/06/2022 dient de voogd voor een 5de maal een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980. Hierin vermeldt ze dat de kinderen nu al meer dan 3 jaar worden opgevangen door hun tante in België. De moeder heeft weinig financiële middelen en geen vaste verblijfplaats. Recent heeft de tante het contact hersteld met de moeder en sindsdien hebben de kinderen wekelijks contact met haar en hun jongere broertje via WhatsApp. De moeder zegt haar kinderen te missen en ze is blij dat er sinds kort terug telefonisch contact is. De voogd zegt dat de moeder niet in staat is haar kinderen een degelijke opvoeding te geven omwille van de precaire situatie waarin ze zich bevindt. Het hyperactief gedrag van [H.] is stilaan onder controle, zijn agressief gedrag is verdwenen maar hij blijft onder psychologische begeleiding.

Bij haar aanvraag voegt ze volgende documenten toe: een attest van regelmatig schoolbezoek, een verslag van Pleegzorg en een foto van het paspoort.

Rekening houdend met de elementen in de aanvragen van de voogd, de verklaringen van betrokkene en zijn broer, de verklaringen van de paternale tante en het gesprek tussen de verbindingsambtenaar en de moeder van NBMV en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, kan met niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene noodzakelijk in België ligt.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De vreemdelingenwet dient in eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat duidelijk zijn dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit door de moeder. In casus kan betrokkene al dan niet tijdelijk worden opgevangen door "La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga". Dat zij momenteel geen vaste verblijfplaats heeft, weerhoudt haar niet haar kinderen te gaan bezoeken in het voorgestelde opvanginitiatief tot zij weer in de mogelijkheid is hen thuis op te vangen.

Uit zowel de verklaringen van betrokkene als het gesprek tussen de moeder en de verbindings-ambtenaar blijkt dat economische redenen aan de basis liggen voor [A.] zijn komst en verder verblijf in België. Indien socio-economische redenen aan de basis liggen voor de komst en het verdere verblijf van betrokkene

in België, dient te worden vastgesteld dat deze motieven onvoldoende zwaar doorwegen om een verblijf in België toe te kennen. Hoewel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

Van de familieleden, in dit geval Mevrouw [M.B.K.T.] , mag verwacht worden dat zij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Er wordt zwaar getild aan het moedwillig verdraaien van of achterhouden van informatie die belangrijk is om de duurzame oplossing te kunnen bepalen. Het staat vast dat het afleggen van valse verklaringen met het oog op het bekomen van verblijfsdocumenten onaanvaardbaar is. De DVZ mag van de tante correcte en coherente verklaringen verwachten zodat deze kan verifiëren of er daadwerkelijke garanties zijn op adequate opvang en verzorging door de ouders in het land van herkomst, hiervoor is de volle medewerking van haar vereist. Indien men de verklaringen van Mevrouw [M.B.K.T.] naast de bekomen info van de verbindingsambtenaar legt, kan men niet stellen dat dit hier het geval is. Integendeel, uit bovenstaande blijkt dat de tante er alles aan deed om relevante informatie achter te houden teneinde een verblijf in België af te dwingen voor haar neefjes, [A.] en [H.].

Daarenboven kan de duur van verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie in dit geval niet worden gebruikt als doorslaggevende motivatie voor het bepalen van de duurzame oplossing. Zoals reeds hogervermeld heeft het gebrek aan informatie en medewerking van Mevrouw [M.B.K.T.] ertoe geleid dat de duur van verblijf op het Belgisch grondgebied telkens werd verlengd. Bijgevolg kan de duur niet worden aangerekend aan de DVZ. Dat [A.] en zijn broer een sterke band hebben opgebouwd met hun tante wordt niet ontkend. Toch dient te worden opgemerkt dat deze band enkel en alleen tot stand kwam omdat de moeder, onder druk van de tante, geen contact meer mocht hebben met haar kinderen. Het is duidelijk dat alle elementen in het dossier erop wijzen dat de meest duurzame band deze met hun moeder en broertje [E.] is.

Tijdens zijn laatste gesprek met de DVZ wordt er expliciet naar de mening van [A.] gevraagd. Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Zijn wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangedragen argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene zelfde wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Tenslotte kan overeenkomst artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van dien aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen. Gezien [E.], het jonger broertje, al die tijd bij zijn moeder verbleef, wijst niets erop dat de moeder in de onmogelijkheid is om hetzelfde te doen voor [A.] en zijn broer. Bovendien geven beide partijen aan elkaar te missen, hetgeen aantoonde dat er duidelijk sprake is van een affectieve band tussen de moeder en haar kinderen. Daarenboven weerhoudt deze beslissing de tante niet om de geleverde (financiële) steun in België verder te zetten in het land van herkomst bij een terugkeer van haar neefjes.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Congo voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn moeder en broertje [E.].

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd voor zijn pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. Op deze manier kan er hulp geboden worden door middel van financiële en materiële ondersteuning en het begeleiden van de moeder bij het vinden van een job. Dit geeft het gezin de mogelijkheid om op termijn zelfvoorzienend te leven waarbij de moeder in staat zal zijn om haar kinderen te voorzien in adequate opvang en verzorging en hen de mogelijkheid geven om voltijds naar school te kunnen gaan. In dat geval en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

Het in hoofde van tweede verzoeker afgegeven bevel tot terugbrenging luidt als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw [S.R.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

*bevel gegeven [M.M.A.],
geboren te [...] op X
van nationaliteit Congo
verblijvende te [...],*

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene is in het bezit van een Congolees paspoort N° [...], geldig van 9/12/2021 tot 8/12/2026

Betrokkene verklaart op 09/02/2019 aangekomen te zijn in België samen met zijn broer [H.]. Hij dient op 11/02/2019 een aanvraag in tot internationale bescherming, diezelfde dag wordt er een fiche opgesteld die wordt overgemaakt aan de Dienst Voogdij. Op 19/02/2022 wordt het VIS (Visa Informatie Systeem) geraadpleegd. Dit systeem verwerkt gegevens en beslissingen met betrekking tot aanvragen voor visa kort verblijf om het Schengengebied te bezoeken of door te reizen. Hieruit blijkt dat betrokkene Europa binnen reisde met een Grieks visum, geldig van 28/11/2018 tot 15/02/2019, afgeleverd door de Griekse ambassade te Harare Zimbabwe + PP N° N° [...], geldig van 15/02/2017 tot 14/02/2022. Op de gebruikte identiteitsdocumenten staat een andere identiteit vermeld ([M.A.M.] - °29/11/2008 - Congo). Op 19/02/2019 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken een leeftijdsonderzoek aan waaruit blijkt dat betrokkene minderjarig is tot 29/11/2017. Op 21/03/2019 wordt mevrouw [S.R.] aangesteld als voogd die voor haar beide pupillen op 26/09/2019 afstand indient voor hun verzoek tot internationale bescherming.

Op 25/10/2019 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In deze aanvraag meldt ze het volgende: Het gezin woonde op een domein dat eigendom is van de paternale familie. De vader van betrokkene is overleden dd. 30/12/2016 en was een belangrijk figuur in het gezin. Na zijn overlijden werd de financiële situatie van de moeder moeilijk. [A.] ging naar school Congo. Op 09/02/2019 komt betrokkene samen met zijn broer [H.] aan in België en dit in het gezelschap van een man. Geen van beide was voorbereid op deze reis of nam afscheid van hun moeder daar ze in de veronderstelling waren dat deze hen achterna zou reizen samen met hun jongere broertje. Desondanks [A.] eerder teruggetrokken en stil van aard is, heeft hij recent met heel wat boosheid en verdriet te maken wat zich uit in woede-uitbarstingen. Dit gedrag had een negatieve invloed op zijn schoolresultaten waardoor hij zijn 5de leerjaar opnieuw moest doen. In het begin hadden zowel de kinderen als de voogd contact met de moeder maar sinds ze verhuisd is, is deze laatste niet meer bereikbaar. [A.] geeft aan zijn moeder te missen. Betrokkene is fysiek niet in het bezit van enig identiteitsdocument. De voogd voegt volgende documenten toe bij haar aanvraag: een bewijs van schoolinschrijving.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 wordt betrokkene op 02/12/2019 uitgenodigd voor een interview en dit samen met zijn broer en voogd. [A.] vertelt het volgende: hij woonde in Congo samen met zijn mama en 2 broertjes op de [...] in Kinshasa. Zijn maternale grootmoeder en ooms kwamen regelmatig op bezoek. 's Nachts vertrok de moeder naar een ongekende bestemming, tijdens haar afwezigheid werden de kinderen opgesloten. Betrokkene ging er tot het 4de leerjaar naar school aan het Lycée Boende. [A.] vertelt dat hij het leuk vond in Congo en er geen zaken waren die hij niet leuk vond. De moeder woont niet meer op het bovengenoemde adres omdat het te moeilijk voor haar werd na de dood van de vader. [A.] heeft geen idee waar ze nu woont. Ze zou in de “médecine” werken. Samen met zijn broer en een zeker [P.],

deze begon pas langs te komen na het overlijden van de vader, kwam hij per vliegtuig naar België. De NBMV wist niet waarom hij het vliegtuig moest nemen en dat hij naar België zou komen, de moeder zou enkel gezegd hebben dat ze ook zou komen samen met broertje [E.]. Tante [T.] kende hij reeds van haar bezoeken in Congo. [A.] zegt zijn moeder 1x gebeld te hebben in België. Later vroeg hij zijn tante naar de reden waarom er geen contact meer was met zijn moeder. Hierop probeerde zijn tante haar te contacteren maar zonder resultaat. Als [A.] de keuze zou hebben, blijft hij graag in België. Zijn tante zou [A.] en zijn broer beloofd hebben om volgend jaar naar Congo te gaan.

Diezelfde dag wordt ook de maternale tante, Mevrouw [M.B.K.T.], gehoord bij de DVZ. Volgens haar is het in de Afrikaanse cultuur de traditie dat wanneer de echtgenoot komt te overlijden, de familie van deze laatste alles neemt wat hem toebehoort. Toch hebben ze alles aan de moeder gelaten omwille van de kinderen. Bij aankomst in België hadden de kinderen geen documenten bij zich, enkel kleren. Het was [P.] die de documenten van de jongens bijhield en deze beloofde later duidelijkheid te geven maar is nooit teruggekomen. De tante zegt de moeder gesproken te hebben (tel moeder: [...]). Deze kon niet specificeren waarom ze haar kinderen naar België had gestuurd maar zei dat ze alles had verkocht, niet goed voor de kinderen kon zorgen en aan "navette" deed. Wanneer de tante vroeg naar de documenten van de kinderen beloofde de moeder deze op te sturen. Wat de visumaanvraag betreft, verklaart de tante dat er geen familie in Harare Zimbabwe woont en dat enkel de moeder hierover uitleg kan geven. Ze tracht via haar contacten in Congo meer info/duidelijkheid te krijgen. Ondertussen is de moeder vertrokken uit haar woning, de reden hiervoor is niet gekend. Volgens de tante is de moeder van de kinderen geen persoon die haar kinderen zou achterlaten, ze hadden een band. [T.] maakt de opmerking dat de moeder haar contactgegevens heeft, dus als ze wilt, kan ze contact opnemen met haar kinderen. Wel maakt ze zich zorgen om broertje [E.] omdat ze hierover geen info heeft. Er zal een overlijdensakte van de vader worden bezorgd.

Betrokkene wordt samen met zijn broer op 09/01/2020 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit met het oog op verder onderzoek naar de duurzame oplossing

Conform 61/19 van de wet van 15/12/1980 dient de voogd op 21/04/2020 een aanvraag in voor de verlenging van het AI van haar pupillen. In deze aanvraag meldt ze dat er tot nog toe geen geboorteakte en/of paspoort werd bezorgd maar dat er getracht zal worden een paspoort te bekomen via de Congolese ambassade. De voogd vermoedt dat de uitbarstingen op school een uiting van woede en tegelijk ook verdriet zijn omwille van de situatie. Enerzijds wil [A.] loyaal blijven ten opzichte van zijn moeder en anderzijds voelt hij zich door haar verlaten omdat er geen contact meer is. Het wordt steeds moeilijker voor [A.] om over Congo te praten. Hij beweert niets te missen in Congo en zegt liever in België te zijn. Er werd een aanvraag tot psychologische hulp ingediend en een eerste gesprek vond plaats. De tante zou in maart een neef naar Congo hebben gestuurd om informatie te bekomen aangaande de verblijfplaats van de moeder. De voogd contacteerde eveneens Tracing van het Rode Kruis, maar gezien de coronamaatregelen kon er geen gesprek georganiseerd worden. Er werd wel gevraagd aan de tante om een vragenlijst in te vullen, samen met [A.] en zijn broer.

De voogd voegt bij haar aanvraag volgende documenten toe: een schoolattest en een verslag van Pleegzorg.

Om een duidelijk beeld te krijgen van de familiale en socio-economische situatie van de familie in Congo wordt op 07/05/2020 de verbindingsambtenaar van de DVZ aangeschreven met de vraag een family assessment uit te voeren. Op 08/05/2020 wordt het visumdossier via de Franse autoriteiten in Harare (Zimbabwe) opgevraagd in de veronderstelling dat de Fransen het volledige visumdossier kunnen opvragen bij hun Griekse collega's. In de tussentijd wordt op 11/05/2020 het AI van betrokkene verlengd in toepassing van artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit nog steeds met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen. Op 01/12/2020 wordt een herinnering overgemaakt aan de verbindingsambtenaar van de DVZ aangaande het gevraagde familiaal onderzoek.

Op 09/12/2020 dient de voogd opnieuw een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980. Hierin meldt ze dat de tante de gevraagde documenten (paspoort/geboorteakte) nog steeds niet mocht ontvangen. Het eerder aangehaalde agressief gedrag van [A.] heeft zich omgezet in agressief en ongepast taalgebruik op school en dit zowel t.o.v. zijn medeleerlingen alsook zijn leerkracht. Een bijkomende moeilijkheid is dat NBMV Franstalig is maar in een Nederlandstalige gemeente woont wat betekent dat er weinig of geen buitenschoolse activiteiten zijn omwille van de taalbarrière.

In haar aanvraag voegt de voogd opnieuw een bewijs van regelmatig schoolbezoek en een verslag van Pleegzorg toe.

Op 05/01/2021 wordt het AI van beide NBMV nogmaals verlengd in toepassing van artikel 61/19 van de wet van 15/12/198 voor een periode van 6 maanden en dit nog steeds met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen.

Op 21/01/2021 maakt de voogd de geboorteakte van betrokkene over aan de DVZ.

Op onderstaande data bezorgt de verbindingsambtenaar de DVZ de volgende info:

- 24/02/2021: Er werd een chauffeur gestuurd naar het opgegeven adres ([...]). Deze treft een vrouw aan die zegt de woning te huren en de familie [M.] niet te kennen. Ze zegt haar huur te moeten opsturen naar Europa (een persoon in Europa met een Europese bankrekening) maar niet te weten wie de huurprijs opstrijkt.

- 18/03/2022: bracht ze zelf een bezoek aan de woning en zag er 2 mensen. Eén van hen zegt plots dat papa [T.] al overleden is, hetgeen ongekende info moet zijn als je eerder verklaart de familie [M.] niet te kennen.

- 25/03/2021: er vond een gesprek plaats met een medewerker van het secretariaat van de school in Boende. Zonder de nodige informatie kunnen deze geen info geven gezien het groot aantal leerlingen en er niets geïnformatiseerd is.

- 25/03/2021: De DVZ bezorgt de verbindingsambtenaar de gegevens van [N.T.N.], [...] tel [...], een broer van de grootmoeder van de jongens.

- 29/03/2021: De verklaringen van mijnheer [N.] omtrent het overlijden van de vader lijken geloofwaardig maar er zijn tegenstrijdigheden aangaande het vertrek van de jongens. Zo blijkt dat het de familie van de vader was die de beslissing nam om de kinderen naar België te laten komen en dat de moeder hiermee akkoord ging zodat haar kinderen een betere toekomst zouden hebben. De verbindingsambtenaar merkt op dat ze het vermoeden heeft dat de moeder niet verdwenen is gezien deze hiertoe geen reden heeft.

Op 26/03/2021 bezorgt de voogd een scan van de overlijdensakte van de vader aan de DVZ.

Op 07/06/2021 dient de voogd nogmaals een aanvraag overeenkomstig artikel 61/19 in van de wet van 15/12/1980. In deze aanvraag worden geen nieuwe elementen aangehaald. Ze voegt hierbij een bewijs van regelmatig schoolbezoek toe.

Op 18/06/2021 brengt de verbindingsambtenaar de DVZ ervan op de hoogte dat de overlijdensakte van de vader authentiek werd verklaard. Eveneens zegt ze dat de schooldirecteur zich de kinderen niet kan herinneren. In samenspraak wordt op 18/06/2021 het familiaal onderzoek gesloten. Op 19/07/2021 worden de resultaten van het familiaal onderzoek overgemaakt aan de voogd.

Op 22/11/2021 wordt nogmaals getracht het visumdossier te bekomen maar dit zonder resultaat.

Op 09/12/2021 dient de voogd voor een 4de maal een aanvraag 61/19 in overeenkomstig artikel 61/19 in van de wet van 15/12/1980. Hierin schrijft ze samen met [A.] naar de Ambassade van Congo te Brussel zijn geweest voor de aanvraag van een paspoort. [A.]'s 6de leerjaar is turbulent verlopen omwille van zijn problematische attitude. Hoewel de tekorten op zijn vakken niet zo groot waren, kreeg hij geen diploma van de lagere school. Hij werd naar een middelbare school gestuurd waar hij een overgangsjaar zal volgen, hier zijn de leerresultaten en attitude voldoende. De NBMV volgt nog steeds psychologische begeleiding bij Solentra. Sinds kort is hij aangesloten bij een voetbalclub, [A.] beleeft er veel plezier en dit is een goede motivatie om andere taken goed te vervullen.

Ze voegt hierbij volgende documenten toe: Een attest van regelmatig schoolbezoek, een verslag van Pleegzorg, de geboorteakte en het aanvraagformulier tot het bekomen van een paspoort.

Op 13/12/2021 wordt het AI voor de 4de maal verlengd en dit nog steeds met het oog onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing.

Op 08/02/2022 komt mevrouw [M.B.K.T.] voor een 2de maal op gesprek bij de DVZ. Het doel van het onderhoud is meer duidelijkheid krijgen aangaande het verblijf van de jongens in België. Er wordt door de DVZ uitgelegd dat indien er nog contact zou zijn met de moeder, dit niet automatisch leidt tot een negatieve beslissing maar dat er eveneens naar het welzijn van de kinderen wordt gekeken. Bijkomend wordt er aangehaald dat kinderen erg loyaal zijn. Ze willen wel terug naar hun ouders maar durven dit vaak niet te zeggen aan hun familie omdat deze trachten hen een betere toekomst te verzekeren. De tante reageert

hierop dat wanneer de moeder gevonden zou worden en de kinderen terug bij haar willen gaan wonen, de familie in België hiertegen geen bezwaar zou hebben. Ze herhaalt dat de kinderen onverwachts aankwamen in België en hierop hun moeder belde. Deze gaf als uitleg dat ze het zich niet kon veroorloven haar kinderen te houden. De tante verklaart nog steeds niets te weten over de jongens hun paspoort met andere identiteit evenals het Griekse visum dat werd afgeleverd in Zimbabwe. Ze zegt dat het perceel dat de moeder destijds verliet, wordt beheerd/verhuurd door oom [G.]. De tante ontkent dat de huuropbrengst van +/- 400 US dollar gestort wordt op een EU-rekening waarvan de eigenaar ongekend is. [T.] heeft geen idee waar de moeder van de kinderen zich bevindt en hoopt nog steeds via haar connecties nieuws te krijgen over haar. Ze ging onlangs op familiebezoek maar ging niet op zoek naar de moeder. Ze legt uit dat in de Afrikaanse cultuur de kinderen behoren tot de familie van de vader.

Wanneer de DVZ haar opmerkt dat het vreemd is dat een moeder plots stopt met haar kinderen te contacteren terwijl deze zich in een ander werelddeel bevinden, reageert ze dat er mensen zijn die door hun ouders in de steek worden gelaten. De DVZ confronteert haar met de verklaringen van oom [G.] aan de verbindingssambtenaar (cfr. resultaten FA blz. 4). Ze weerlegt dit en zegt dat ze hem zal bellen maar dat dit een verkeerde interpretatie van het Belgische consulaat in Kinshasa moet zijn. Bij dit gesprek dient opgemerkt dat de tante steeds "cette dame" gebruikt wanneer ze het over de moeder van de kinderen heeft.

Dit gesprek (ver)liep moeilijk en bracht niet de verwachte opheldering.

Bij nazicht van de sociale media ontdekt de DVZ een foto van de moeder waarop ze een shirt draagt van "[...]". [...] Op 10/02/2022 vraagt de DVZ aan de verbindingssambtenaar om dit ziekenhuis te contacteren in de hoop alsnog de contactgegevens van de moeder te bekomen. Op 11/02/2022 krijgt de DVZ het bericht dat de moeder is gevonden en er een gesprek plaatsvond (tel: [...]):

- Ze deed een stage bij "[...]" in Matete. Deze is afgelopen en er is geen mogelijkheid tot aanwerving. Bij de stage kreeg ze maandelijks 50 USD.
- De moeder heeft nog een 3de kind, [E.], hij werd geboren op 30/12/2016.
- Sinds het overlijden van haar man kan ze de eindjes niet meer aan elkaar knopen. Ze heeft geen inkomsten en geen vaste verblijfplaats.
- De beslissing om de jongens van haar weg te nemen en naar België te sturen werd volledig genomen door de familie van de overleden vader. De moeder verzette zich niet omdat ze geen keuze had.
- Het idee van de verdwijning kwam van de familie in België. De DVZ mocht absoluut niet weten waar ze was omdat de kinderen anders werden teruggestuurd.
- Voor de moeder is het moeilijk om geen contact te hebben met haar kinderen maar ze heeft het aanvaard omdat ze geen keuze had.
- Ze zegt geen contact te hebben met de jongens maar zou dit wel graag willen. Ze vraagt of er aan de tante in België kan gevraagd worden om contact op te nemen met haar zodat ze met haar kinderen kan praten.

De verbindingssambtenaar vermeldt in haar verslag dat er weinig instanties zijn in het land van herkomst die de familie bijstand en ondersteuning kan bieden. Wel is er IOM die soms re-integratie steun biedt en "La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga". Deze laatste biedt opvang aan kinderen die zich in een moeilijke situatie bevinden en uit hun gezin zijn weggelopen. Jongeren genieten er een schoolopleiding.

Op 17/02/2022 wordt het verslag integraal overgemaakt aan de voogd. Hierop mochten wij geen reactie ontvangen.

Gezien de vele onduidelijkheden in het dossier, komen [A.] en zijn broer op 10/05/2022 voor een 2de maal op gesprek bij de DVZ. Alvorens het gesprek van start gaat meldt de voogd dat de kinderen sinds kort opnieuw contact hebben met hun moeder. Tijdens het gesprek vertelt [A.] dat zijn vader markt-kramer was, zijn moeder niet werkte en er na de dood van zijn vader financiële problemen ontstonden waardoor ze soms niet naar school konden en/of geen eten hadden. Ze gingen naar een openbare school dewelke betalend was. Gezien ze niet meer alle dagen naar school konden, hadden ze het er moeilijk. Ze werden er geslagen en mishandeld. De kinderen weten nog steeds niet waarom ze in België zijn en waarom hun moeder haar woning heeft verlaten. Ze zeggen sinds kort terug contact te hebben met haar alsook met hun jongere broertje en hierom zijn ze erg gelukkig. Op de vraag wat ze zelf willen antwoordt [A.] "ik heb liever dat wij in België blijven en dat zij komen. Alles is hier beter. In Congo zou ik helemaal opnieuw moeten beginnen, het zou ingewikkeld zijn." [H.] antwoordt op dezelfde vraag het volgende: "ik wil liever in België blijven. Ik mis mijn mama niet en tante [T.] is aardig voor me."

Omdat beide jongens ontkennen in Zimbabwe te zijn geweest, wordt er, in overleg met de advocaat en voogd, besloten om vingerafdrukken te nemen in de hoop duidelijkheid te krijgen aangaande het Griekse

visum. De advocaat voegt hierbij toe dat er 2 mogelijkheden zijn: de kinderen waren in Zimbabwe maar gezien hun jonge leeftijd werden er geen vingerafdrukken genomen of de kinderen zijn nooit in Zimbabwe geweest en het verhaal is verzonnen. Diezelfde dag krijgt de DVZ bericht dat er "geen hit" is betreft de vingerafdrukken.

Als afsluiter van het gesprek merkt de DVZ op dat de mening van het kind in rekening wordt gebracht maar dat ook elk kind het recht heeft bij zijn ouders te wonen. Gezien de vele tegenstrijdigheden in het dossier wordt er gevraagd aan de voogd en advocaat om nogmaals een gesprek met tante [T.] te organiseren. Op 09/06/2022 laat de voogd weten dat tante [T.] en haar advocaat niet wensen in te gaan op de uitnodiging voor een nieuw gesprek.

Op 10/06/2022 dient de voogd voor een 5de maal een aanvraag in overeenkomstig artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980. Hierin vermeldt ze dat de kinderen nu al meer dan 3 jaar worden opgevangen door hun tante in België. De moeder heeft weinig financiële middelen en geen vaste verblijfplaats. Recent heeft de tante het contact hersteld met de moeder en sindsdien hebben de kinderen wekelijks contact met haar en hun jongere broertje via WhatsApp. De moeder zegt haar kinderen te missen en ze is blij dat er sinds kort terug telefonisch contact is. De voogd zegt dat de moeder niet in staat is haar kinderen een degelijke opvoeding te geven omwille van de preciaire situatie waarin ze zich bevindt en dat [A.] duidelijk geen goede herinneringen heeft aan Congo. In maart, tijdens het contactmoment op school, kreeg de voogd te horen dat [A.] niet geconcentreerd is, snel en niet grondig werkt en soms storend gedrag vertoont in de klas.

Bij haar aanvraag voegt ze volgende documenten toe: een attest van regelmatig schoolbezoek, een verslag van Pleegzorg en een foto van het paspoort.

Rekening houdend met de elementen in de aanvragen van de voogd, de verklaringen van betrokkene en zijn broer, de verklaringen van de paternale tante en het gesprek tussen de verbindingsambtenaar en de moeder van NBMV en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, kan met niet stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene noodzakelijk in België ligt.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De vreemdelingenwet dient in eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat duidelijk zijn dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit door de moeder. In casus kan betrokkene al dan niet tijdelijk worden opgevangen door "La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga". Dat moeder momenteel geen vaste verblijfplaats heeft, weerhoudt haar niet haar kinderen te gaan bezoeken in het voorgestelde opvanginitiatief tot zij weer in de mogelijkheid is hen thuis op te vangen.

Uit zowel de verklaringen van betrokkene als het gesprek tussen de moeder en de verbindings-ambtenaar blijkt dat economische redenen aan de basis liggen voor [A.] zijn komst en verder verblijf in België. Indien socio-economische redenen mee aan de basis liggen voor de komst en het verdere verblijf van een NBMV in België, dient te worden vastgesteld dat deze motieven onvoldoende zwaar doorwegen om een verblijf in België toe te kennen. Hoewel economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing stelt art. 61/17 uitdrukkelijk dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden, voorrang krijgt. In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

Van de familieleden, in dit geval Mevrouw [M.B.K.T.], mag verwacht worden dat zij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Er wordt zwaar getild aan het moedwillig verdraaien van of achterhouden van informatie die belangrijk is om de duurzame oplossing te kunnen bepalen. Het staat vast dat het afleggen van valse verklaringen met het oog op het bekomen van verblijfsdocumenten onaanvaardbaar is. De DVZ mag van de tante correcte en coherente verklaringen verwachten zodat deze kan verifiëren of er daadwerkelijke garanties zijn op adequate opvang en verzorging door de ouders in het land van herkomst, hiervoor is de volle medewerking van haar vereist. Indien men de verklaringen van Mevrouw [M.B.K.T.] naast de bekomen info van de verbindingsambtenaar legt, kan men niet stellen dat dit hier het geval is. Integendeel, uit bovenstaande blijkt dat de tante er alles

aan deed om relevante informatie achter te houden teneinde een verblijf in België af te dwingen voor haar neefjes, [A.] en [H.].

Daarenboven kan de duur van verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie in dit geval niet worden gebruikt als doorslaggevende motivatie voor het bepalen van de duurzame oplossing. Zoals reeds hogervermeld heeft het gebrek aan informatie en medewerking van Mevrouw [M.B.K.T.] ertoe geleid dat de duur van verblijf op het Belgisch grondgebied telkens werd verlengd. Bijgevolg kan de duur niet worden aangerekend aan de DVZ. Dat [A.] en zijn broer een sterke band hebben opgebouwd met hun tante wordt niet ontkend. Toch dient te worden opgemerkt dat deze band enkel en alleen tot stand kwam omdat de moeder, onder druk van de tante, geen contact meer mocht hebben met haar kinderen. Het is duidelijk dat alle elementen in het dossier erop wijzen dat de meest duurzame band deze met hun moeder en broertje [E.] is.

Tijdens zijn laatste gesprek met de DVZ wordt er expliciet naar de mening van [A.] gevraagd. Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Zijn wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangedragen argumenten niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene zelf de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Tenslotte kan overeenkomst artikel 74/16 van de vreemdelingenwet gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van dien aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen. Gezien [E.], het jonger broertje, al die tijd bij zijn moeder verbleef, wijst niets erop dat de moeder in de onmogelijkheid is om hetzelfde te doen voor [A.] en zijn broer. Bovendien geven beide partijen aan elkaar te missen, hetgeen aantoont dat er duidelijk sprake is van een affectieve band tussen de moeder en haar kinderen. Daarenboven weerhoudt deze beslissing de tante niet om de geleverde (financiële) steun in België verder te zetten in het land van herkomst bij een terugkeer van haar neefjes.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Congo voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn moeder en broertje [E.].

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd voor zijn pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. Op deze manier kan er hulp geboden worden door middel van financiële en materiële ondersteuning en het begeleiden van de moeder bij het vinden van een job. Dit geeft het gezin de mogelijkheid om op termijn zelfvoorzienend te leven waarbij de moeder in staat zal zijn om haar kinderen te voorzien in adequate opvang en verzorging en hen de mogelijkheid geven om voltijds naar school te kunnen gaan. In dat geval en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers, die broers zijn, hebben afzonderlijke doch identieke verzoekschriften ingediend tegen de bestreden beslissingen, die op hun beurt steunen op dezelfde motieven. In het belang van de goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen samen te behandelen (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 61/14, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

"1. Samengevat blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij van mening is dat de duurzame oplossing een terugkeer is naar Congo omwille van de volgende redenen:

[...]

2. Dat, conform artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, bij het bepalen van de duurzame oplossing, voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin wordt gegeven betekent niet zoals verwerende partij het stelt dat "In dit verband kan niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien" nu artikel 61/14 stelt dat:

[...]

Uit dit artikel blijkt dat zelfs als de ouders steeds aanwezig zijn in het land van herkomst dient verwerende partij zich vergewissen van het feit dat er garanties op adequate opvang en verzorging van de minderjarigen bestaan nemende in aanmerking dat precaire socio-economische omstandigheden een negatieve invloed kunnen hebben op de mogelijkheid voor de ouders om hun kinderen op een adequate manier op te vangen en/of voor hen te zorgen.

Dat blijkt ook duidelijk uit artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet die als volgt luidt:

[...]

Zoals Uw Raad het al geoordeeld heeft:

"De wetgever stelt aldus, in de situatie dat een terugkeer naar de ouders of familieleden in het land van herkomst als duurzame oplossing wordt overwogen, voorop dat er garanties dienen te zijn op een adequate opvang en verzorging door de ouders of de familieleden, rekening houdende met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid van de minderjarige." (arrest nr. 208 029 van 22 augustus 2018)

In casu blijkt niet duidelijk uit de beslissing dat die garanties op adequate opvang en verzorging van de kinderen degelijk aanwezig zijn in Congo.

Verwerende partij uit inderdaad tegenstrijdige verklaringen in dat verband en sommige delen van de beslissing kaderen niet met de Family Assessment die in Congo werd gedaan.

Zo stelt verwerende partij in de beslissing dat uit het gesprek met de moeder blijkt dat

- Ze deed een stage bij "[...]" in Matete. Deze is afgelopen en er is geen mogelijkheid tot aanwerving. Bij de stage kreeg ze maandelijks 50 USD.

- De moeder heeft nog een 3de kind, [E.], hij werd geboren op 30/12/2016.

-Sinds het overlijden van haar man kan ze de eindjes niet meer aan elkaar knopen. Zij heeft geen inkomsten en geen vaste verblijfplaats.

In de beslissing verwijst de verwerende partij naar de verklaringen van [A.] tijdens zijn tweede gesprek bij de dienst MINTEH:

"Tijdens het gesprek vertelt [A.] dat zijn vader marktkramer was, zijn moeder niet werkte en er na de dood van zijn vader financiële problemen ontstonden waardoor ze soms niet naar school konden en/of geen eten hadden. Ze gingen naar een openbare school dewelke betalend was. Gezien ze niet meer alle dagen naar school konden, hadden ze het er moeilijk. Ze werden er geslagen en mishandeld."

[A.] bevestigt dus de verklaringen van zijn moeder met betrekking tot de precaire socio-economische situatie waarin de familie zich bevond heeft naar aanleiding van de -niet betwiste- dood van de vader.

Op geen enkel moment in de beslissing worden er twijfels geuit naar de moeilijke socio-economische situatie van de familie sinds de vader van de kinderen gestorven is noch aan de actualiteit ervan.

In de Family Assessment wordt evenmin twijfel geuit naar verklaringen van de moeder omtrent haar huidige situatie. In de "weergave van de socio-economische situatie in het land van herkomst" is er geschreven "de mama heeft geen vaste verblijfplaats, geen inkomsten". (p.4) In dezelfde document wordt op de vraag naar de "bereidheid tot opvang en verzorging bij terugkeer" geantwoord: "de mama is niet bereid de jongens terug te nemen, het is volgens haar onmogelijk. Zij heeft geen vaste woonst." (p.5) Aan de volgende vragen met betrekking tot de "toekomstperspectieven bij terugkeer" wordt gesteld:

School: nee

Medische verzorging: nee

Algemeen welzijn: nee (p.5)

Terwijl zowel de moeder als [A.] stellen dat zij te maken hebben gehad met een moeilijke socio-economische situatie na de dood van de vader en terwijl in de Family Assessment geen twijfel wordt geuit naar het feit dat de moeder geen vaste verblijfplaats en geen inkomsten heeft wordt subiet in de beslissing gesteld: "Laat duidelijk zijn dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit door de moeder."

Om onmiddellijk daarna te stellen "In casu kan betrokkene al dan niet tijdelijk worden opgevangen door "La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga. Dat moeder momenteel geen vaste verblijfplaats heeft, weerhoudt haar niet haar kinderen te gaan bezoeken in het voorgestelde opvanginitiatief tot zij weer in de mogelijkheid is hen thuis op te vangen" wat tegenstrijdig is met de eerste zin volgens dewelke de moeder in staat zou zijn haar kinderen op te vangen en hen te verzorgen...

De beslissing bevat dus een tegenstrijdige motivering in verband met de cruciale vraag naar de “garanties op adequate opvang en verzorging” daar er eerst wordt gesteld dat de moeder haar kinderen zou kunnen opvangen en voor hen zorgen om dan te stellen dat het mogelijk zou zijn voor de kinderen, aangezien hun moeder momenteel geen vaste verblijfplaats heeft, om opgevangen te worden in “La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga” tot hun moeder opnieuw in staat is om hen thuis op te vangen.

Er is niet enkel sprake van een tegenstrijdige motivering rond de vraag of de moeder al dan niet in staat is om haar kinderen op te vangen en hen te verzorgen, ook is de eerste zin -volgens dewelke er steeds opvang en verzorging aanwezig is door de moeder- tegenstrijdig met de -niet betwiste- verklaringen van [A.] en zijn moeder rond de precaire socio-economische situatie van de familie en de verklaringen van de moeder volgens dewelke zijn geen inkomsten heeft en geen vaste verblijfplaats.

Bovendien bevat de beslissing een informatie met betrekking tot de opvang in “La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga” die verschilt met de informatie die terug te vinden is in die Family Assessment. Waar in de beslissing gesteld wordt “In casu kan betrokkene al dan niet tijdelijk worden opgevangen door “La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga” alsof er geen twijfel bestond met betrekking tot een mogelijke opvang in die instelling wordt er in de Family Assessment gesteld dat “ook Don Bosco kan in principe opvang voorzien” (p.5), wat betekent dat er geen 100% garantie bestaat dat Don Bosco degelijk opvang kan voorzien.

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat noch uit de beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er contact opgenomen werd met de instelling/zijn directeur of directrice om zich ervan te vergewissen dat die instelling in staat was om [A.] en [H.] eventueel op te vangen. Er kan dus zeker niet sprake zijn van “garanties” van opvang bij die instelling.

Nu, de formulering van artikel 74/16 § 2 van de wet van 15 december 1980 is zeer duidelijk. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat verwerende zich ervan moet vergewissen dat er garanties qua opvang en tenlasteneming van de minderjarigen bestaan:

“De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf,”

Niet alleen bevatten noch de beslissing noch het administratief dossier een bewijs dat de kinderen door “La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga” zouden kunnen worden opgevangen ook bevatten zij geen enkel informatie over die instelling en de type opvang die geboden zou kunnen zijn door Don Bosco en dit terwijl er in artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet niet enkel sprake is van “opvang” maar wel van een opvang die “adequaate” moet zijn naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, wat ook terug te vinden is in artikel 74/16§2 die stelt dat verwerende partij zich ervan moet vergewissen dat “(...) 3° dat de opvangstructuur aangepast is”.

Uit die verschillende wetsbepalingen blijkt dus duidelijk dat het louter citeren van een instelling waar de minderjarigen opgevangen zouden kunnen zijn zonder enige informatie over die instelling te geven en de type opvang die zij bieden te geven en zonder enige contact met die instelling te hebben genomen om zich te vergewissen van het feit dat zij een -adequate- opvang aan de minderjarigen kan bieden niet voldoet aan de eisen van de vermelde wetsbepalingen.

In dat verband kan immers ook opgemerkt worden dat een onderzoek op het internet niet veel informatie brengt met betrekking tot die instelling.

Wel blijkt uit het internet en meer bepaald de website van de Wereldbank dat:

« La RDC est l'une des cinq nations les plus pauvres du monde. En 2018, environ 73 % de la population du pays — soit 60 millions de personnes — vivait avec moins de 1,90 dollar par jour. Ainsi, près d'une personne sur six en situation d'extrême pauvreté en Afrique subsaharienne vit en RDC. »

Informatie (over de voorwaarden om opgevangen te worden, het aantal plaatsen, de type opvang die geboden wordt,...) en contact met “La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga” om zeker te zijn dat zij de kinderen kunnen opvangen zijn dus des te meer belangrijk dat er uit de objectieve informatie blijkt dat er in Congo vermoedelijk tientallen duizenden kinderen zijn die zich in een moeilijke situatie bevinden en een nood aan hulp en opvang hebben.

Verzoekende partij wenst in dat verband ook naar het arrest van Uw Raad nr. 145 087 van 8 mei 2015 waarin hetzelfde problematiek aan bod kwam te verwijzen; hoewel verwerende partij in casu wel een bevestiging had gekregen dat het Don Bosco instituut de kinderen in goede omstandigheden kon opvangen en een document in verband met die instelling aan het administratief dossier had toegevoegd heeft de Raad geoordeeld dat er niet voldaan werd aan artikels 61/14 §2 en 74/16 van de Vreemdelingenwet om de volgende redenen:

“Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing tot verwijdering neemt jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling hij zich ervan dient te vergewissen dat er garanties zijn qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst door de ouders of een ander familielid of door een voogd die

door de minderjarige zorgt ofwel van overheidsinstanties of niet-overheidsinstanties. Hij dient hierbij rekening te houden met het gegeven dat de opvangstructuur aangepast is.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier inderdaad dat het Don Bosco instituut heeft bevestigd dat ze de kinderen in goede omstandigheden kan ontvangen, zonder in concreto te preciseren waaruit deze opvang zal bestaan gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, met name 8 en 10 jaar oud en hun nog beperkte graad van zelfstandigheid. Het administratief dossier bevat weliswaar een ongedateerd document getiteld "projet de prise en charge totale des enfants de la maison papy." Voormeld document situeert het project binnen het Don Bosco-instituut en geeft in algemene termen hun werkwijze en doelstellingen weer (....)

Noch uit de bestreden beslissing of uit het administratief dossier blijkt of de kinderen indien ze door het Don Bosco-instituut opgevangen worden over adequate opvang en verzorging zullen beschikken gelet op hun leeftijd, beperkte graad van zelfstandigheid en hun concrete situatie en behoeften. De loutere verklaringen dat het instituut de kinderen in goede omstandigheden kan ontvangen en een algemeen document, zijn in casu niet voldoende. Dit klemmt des te meer daar artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat er garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid moeten zijn. Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet bepaalt ook expliciet dat er een aangepaste opvangstructuur dient te zijn."

Verzoekende partij wenst verder ook de volgende opmerkingen te doen:

-Wat betreft het volgende standpunt geuit door verwerende partij:

"In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd voor zijn pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. Op deze manier kan er hulp geboden worden door middel van financiële en materiële ondersteuning en het begeleiden van de moeder bij het vinden van een job. Dit geeft het gezin de mogelijkheid om op termijn zelfvoorzienend te leven waarbij de moeder in staat zal zijn om haar kinderen te voorzien in adequate opvang en verzorging en hen de mogelijkheid geven om voltijds naar school te kunnen gaan"

Niet alleen verschillen die verklaringen van de informatie die terug te vinden is in de Family Assessment waarin gesteld wordt "IOM kan in sommige gevallen re-integratie steun geven" maar evenmin zijn die gestaafd aan de hand van enige document of verwijzing naar een website met informatie over de programma's. Over welke re-integratie programma's spreekt men? Wat is de inhoud ervan en wat zijn de voorwaarden om daarvan te kunnen genieten? Hoe hoog is de percentage van kans dat de moeder, indien zij daarover zou beschikken, degelijk een job zal kunnen vinden waarmee zij voor haar drie kinderen zal kunnen zorgen?

-Wat betreft het feit dat hun broer [E.] steeds bij de moeder gebleven is en dat niets erop wijst dat de moeder in de onmogelijkheid zou zijn om hetzelfde te doen voor [A.] en zijn broer, dient te worden opgemerkt dat er geen informatie bestaat met betrekking tot de manier waarop [E.] opgevangen is en of de moeder al dan niet op een correcte/decente manier voor hem kan zorgen. Verder en, in tegenstelling met het standpunt van verwerende partij, kan men niet ervan uitgegaan dat een alleenstaande vrouw zonder inkomsten die voor één kind kan zorgen per se voor haar drie kinderen kan zorgen noch dat de vrienden die haar opvangen met haar kind bereid zouden zijn om haar twee andere kinderen eveneens op te vangen. Hier dient ook toegevoegd te worden dat volgens de familie [E.] niet naar school gaat en dat de moeder uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij niet bereid was de kinderen terug te nemen omdat het "volgens haar onmogelijk is. Zij heeft geen vaste woonst." (Family Assessment, p.5)

-Het feit dat er een affectieve band met de moeder en de broer in Congo bestaat betekent niet per se dat de duurzame oplossing een terugkeer naar Congo is. Het is immers mogelijk die band te bewaren door regelmatige contacten per telefoon en de sociale media te onderhouden. In tegenstelling tot wat verwerende stelt heeft [H.] niet verklaard dat hij zijn moeder mistte; integendeel heeft hij tijdens zijn tweede gesprek bij Minteh verklaard haar niet te missen. Verder hebben de kinderen beiden uitdrukkelijk gesteld dat zij liever in België blijven. In dat verband dient er opnieuw te worden onderlijnd dat, volgens de wetsbepalingen, de relevante vraag is of er "garanties op adequate opvang en verzorging" in het land van herkomst bestaan, wat er in casu niet aangetoond is.

-In de beslissing wordt nog gemotiveerd dat: "Daarenboven weerhoudt deze beslissing de tante niet om de geleverde (financiële) steun in België verder te zetten in het land van herkomst bij een terugkeer van haar neefjes. Echter dient te worden gesteld dat tijdens het gesprek met haar bij de dienst MINTEH haar de vraag niet gesteld werd op zij eventueel in staat zou zijn om bij terugkeer van de kinderen in Congo hen financieel te steunen. Opnieuw kadert zulke manier om een beslissing te motiveren niet met de wettelijke voorwaarden, namelijk dat verwerende partij zich ervan dient te vergewissen dat er garanties van adequate opvang en verzorging bestaan.

-Ook het feit dat de tante niet meegewerkt zou hebben aan de procedure en informatie zou hebben achtergehouden is, volgens ons, niet zeer relevant daar verwerende partij wel contact heeft kunnen hebben met de moeder van de kinderen -waarvan de identiteit trouwens nooit verborgen is geweest- en

geen twijfel uit met betrekking tot de socio-economische situatie van de familie in Congo na de dood van de vader noch met betrekking tot de huidige situatie van de moeder daar.

Met andere woorden heeft het door de verwerende partij aangevoerde gebrek aan medewerking van de tante niet als gevolg gehad dat het onmogelijk werd een zicht te hebben op de omgeving waarin de kinderen gegroeid hebben, hun situatie in Congo na de dood van hun vader en de huidige situatie van de moeder. Hier ook dient er opnieuw aangestipt te worden dat de relevante vraag is of er al dan niet garanties op adequate opvang en verzorging in Congo bestaan voor [A.] en [H.] en dat het feit dat er twijfels bestaan rond de goede medewerking van de tante weerhoudt niet dat verwerende partij garanties moet hebben met betrekking tot de terugkeer te meer daar er geen twijfels geuit worden door verwerende partij over de situatie van de moeder in Congo.

- Als laatst dient er onderlijnd te worden dat uit de beslissing niet blijkt dat degelijk aandacht geboden werd aan de mening van de kinderen omtrent hun wens hier te blijven en dat er niets terug te vinden is met betrekking tot de verklaringen van hun voogd die van mening was dat de duurzame oplossing voor hen in België was.

Om al die redenen is verzoekende partij van oordeel dat de verwerende partij -door tegenstrijdige verklaringen af te leggen, elementen te stellen die niet conform zijn met de Family Assessment, te beweren dat de kinderen door hun moeder en/of "La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga" zouden kunnen worden opgevangen terwijl, enerzijds, de moeder haar onmogelijkheid voor haar kinderen te zorgen duidelijk geuit heeft en, anderzijds, het dossier geen document bevat waaruit zou blijken dat de verwerende partij contact met "La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga" heeft genomen noch enige informatie rond die instelling aan het administratief dossier heeft toegevoegd- niet aan haar materiële motiveringsplicht voldaan heeft. Aangezien verwerende partij niet (op een redelijke en serieuze manier) heeft aangetoond zij zich vergewissen heeft van het bestaan van garanties qua opvang en tenlasteneming van de kinderen in Congo dient men vast te stellen dat zij het zorgvuldigheidsbeginsel en haar materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 61/14, 61/18 en 74/16 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Op basis van de verklaringen van de kinderen, hun voogd, de Family Assessment en de algemene informatie over de situatie in Congo is verzoekende partij van oordeel van de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door te stellen dat de duurzame oplossing van [A.] en [H.] een terugkeer was naar Congo."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit de door verzoekers neergelegde verzoekschriften blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen naar voor brengen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissingen kaderen in een aanvraag die de voogd voor verzoekers op 25 oktober 2019 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en de minderjarige te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”.*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”*

Verder wordt in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekers ook aangeven, uitdrukkelijk bepaald dat verweerder zich moet vergewissen van garanties qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties. Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

3.5. Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt dus dat verweerder voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame

oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige is gemachtigd of toegelaten tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name heeft gesteld dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”*

Het Hof overweegt dat het begrip *“duurzame oplossing”*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”*

Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezins-hereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

3.6. In de bestreden beslissingen worden het verloop van de procedure en de verklaringen van verzoekers uitgebreid uiteengezet. Zo wordt eerst weergegeven wat in de aanvraag van 25 oktober 2019 werd verklaard. Verzoekers en hun voogd en tante werden na het indienen van de aanvraag uitgenodigd voor een gehoor op 2 december 2019. Ook een deel van de verklaringen die zij hebben afgelegd tijdens dit gehoor wordt weergegeven. Verweerder motiveert vervolgens: *“Om een duidelijk beeld te krijgen van de familiale en socio-economische situatie van de familie in Congo wordt op 07/05/2020 de verbindingsambtenaar van de DVZ aangeschreven met de vraag een family assessment uit te voeren. Op 08/05/2020 wordt het visumdossier via de Franse autoriteiten in Harare (Zimbabwe) opgevraagd in de veronderstelling dat de Fransen het volledige visumdossier kunnen opvragen bij hun Griekse collega's. In de tussentijd wordt op 11/05/2020 het AI van betrokkene verlengd in toepassing van artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden en dit nog steeds met het oog op verdere opzoekingen teneinde de duurzame oplossing te kunnen bepalen. Op 01/12/2020 wordt een herinnering overgemaakt aan de verbindingsambtenaar van de DVZ aangaande het gevraagde familiaal onderzoek.”* In de bestreden beslissingen worden verder de vorderingen en het uiteindelijke resultaat van het onderzoek in Congo naar de situatie van verzoekers en hun familie uiteengezet, resultaten die op 19 juli 2021 werden overgemaakt aan verzoekers en hun voogd. Er wordt toegelicht dat de tante op 8 februari 2022 een tweede keer werd gehoord, waarbij haar belangrijkste verklaringen worden weergegeven en het verloop van dit gesprek wordt geschetst. Verweerder motiveert vervolgens dat hij zelf via de sociale media de moeder van de kinderen op het spoor is gekomen, waarna een gesprek met de moeder kon plaatsvinden. Ook van dit gesprek worden de belangrijkste verklaringen weergegeven. De bestreden beslissingen wijzen er nog op dat verzoekers en hun voogd op 17 februari 2022 in kennis werden gesteld

van de nieuwe bevindingen en dat hieromtrent geen reactie werd ontvangen. Verweerder gaat verder in op de verklaringen die verzoekers en hun voogd tijdens een tweede gesprek naar voor hebben gebracht. Hij wijst er op dat hij, omwille van de vele tegenstrijdig-heden in het dossier, nog een bijkomend gesprek wenste met de tante, maar deze niet wenste in te gaan op de uitnodiging voor een nieuw gesprek. Er wordt ook telkens ingegaan op het gestelde in de aanvragen tot verlenging van het attest van immatriculatie van 21 april 2020, 9 december 2020, 7 juni 2021, 9 december 2021 en 10 juni 2022.

Er blijkt niet dat verzoekers deze uiteenzetting betwisten. Zij uiten wel kritiek op de verdere motivering van de bestreden beslissingen waarin verweerder uiteenzet waarom hij van oordeel is dat *“[r]ekening houdend met de elementen in de aanvragen van de voogd, de verklaringen van betrokkene en zijn broer, de verklaringen van de paternale tante en het gesprek tussen de verbindingsambtenaar en de moeder van NBMV en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, [...] me[n] niet [kan] stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene noodzakelijk in België ligt”* en dat *“er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit door de moeder. In casus kan betrokkene al dan niet tijdelijk worden opgevangen door “La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga”. Dat [de moeder] momenteel geen vaste verblijfplaats heeft, weerhoudt haar niet haar kinderen te gaan bezoeken in het voorgestelde opvanginitiatief tot zij weer in de mogelijkheid is hen thuis op te vangen.”*

Verweerder wijst erop dat economische redenen aan de basis blijken te liggen van de komst van verzoekers naar België, maar oordeelt dat de gezinshereniging als duurzame oplossing overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het VN-Kinderrechtenverdrag in het land waar de ouders zich legaal bevinden de voorrang moet krijgen. Hij stelt dat de moeder van verzoekers werd geïdentificeerd en gelokaliseerd in het land van herkomst. Hij stelt vast dat de moeder heeft verklaard dat de beslissing om verzoekers van haar weg te nemen en naar België te sturen volledig werd genomen door de familie van haar overleden echtgenoot, in tegenstelling tot wat de tante van verzoekers, de zus van de vader van verzoekers, altijd heeft verklaard. Bovendien heeft de moeder, die een tijdlang onvindbaar was en geen contact meer had met de kinderen in België, ook aangegeven dat zij van haar schoonfamilie moest verdwijnen omdat *“DVZ absoluut niet [mocht] weten waar ze was omdat de kinderen anders werden teruggestuurd”*. Opnieuw stelt verweerder vast dat deze verklaringen niet overeenkomen met de verklaringen die de tante van verzoekers heeft afgelegd in het kader van de huidige procedure. Volgens haar werden de kinderen door hun moeder onverwacht naar België gestuurd zonder dat zij van iets wist en konden zij en de kinderen vervolgens geen contact meer krijgen met de moeder. De moeder verklaart echter dat zij het moeilijk vond om geen contact te hebben met haar kinderen, maar dat ze dit had aanvaard omdat ze *“geen keuze had”* en dat ze nog graag contact zou willen hebben. De moeder vraagt zelfs aan de verbindingsambtenaar om aan de tante te vragen weer contact met haar op te nemen zodat zij met haar kinderen kan communiceren. Een en ander toont volgens verweerder aan dat de tante in België moedwillig informatie, die belangrijk is om de duurzame oplossing te kunnen bepalen, verdraait of achterhoudt. Verweerder betwist niet dat verzoekers intussen een sterke band hebben opgebouwd met hun tante in België, maar wijst er tegelijk op dat deze band enkel en alleen tot stand kwam omdat de moeder, onder druk van de tante, geen contact meer mocht hebben met haar kinderen. Verweerder oordeelt dat de meest duurzame band van verzoekers deze is met hun moeder en hun jongere broertje E. en dat de duurzame oplossing voor verzoekers in Congo ligt, bij hun moeder. Hij wijst er op dat het jongste kind, E., al die tijd bij zijn moeder in Congo heeft verbleven en dat niets erop wijst dat de moeder in de onmogelijkheid is om hetzelfde te doen voor verzoekers. Verzoekers en hun moeder geven ook aan elkaar te missen. Hij houdt er rekening mee dat verzoekers' moeder in haar interview heeft aangegeven dat ze momenteel geen vaste verblijfplaats en geen vaste inkomsten heeft. Hij merkt op dat de tante haar (financiële) steun kan verder zetten in Congo bij een terugkeer van haar neefjes. Hij wijst er ook op dat een beroep kan worden gedaan op verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van organisaties zoals de IOM, Caritas of Fedasil. Hij stelt dat er zo hulp kan worden geboden door middel van financiële en materiële ondersteuning en dat er begeleiding kan worden geboden bij het vinden van een job voor de moeder, zodat het gezin op termijn zelfvoorzienend kan leven, waarbij de moeder in staat zal zijn om haar kinderen te voorzien van adequate opvang en verzorging en hen de mogelijkheid te geven om voltijds naar school te kunnen gaan. Hij geeft aan dat de bevelen tot terugbrenging kunnen worden verlengd voor de termijn die nodig is voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Verweerder geeft nog aan dat verzoekers in casu al dan niet tijdelijk kunnen worden opgevangen door *“La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga”*. De moeder van verzoekers kan haar kinderen dan gaan bezoeken in deze opvang, tot zij weer in staat is om hen thuis op te vangen. Verweerder concludeert dat er, gelet op wat voorafgaat, bij terugkeer voldoende en adequate opvang en verzorging aanwezig zijn en dat de gezinssituatie van die aard is dat verzoekers er opnieuw in kunnen worden opgenomen. In de bestreden beslissingen wordt dan ook gesteld dat verzoekers door hun voogd dienen te worden teruggebracht naar Congo nu zij langer op het grondgebied verblijven dan toegelaten en omdat de duurzame oplossing wordt gelokaliseerd in het land van herkomst.

3.7. Verweerder wijst er dus op dat de moeder van verzoekers, ondanks tegenwerking van de tante in België, kon worden geïdentificeerd en gelokaliseerd in het land van herkomst. Hij oordeelt dat de meest duurzame band van verzoekers deze is met hun moeder en hun jongere broertje E. Hij betwist niet dat verzoekers intussen een sterke band hebben opgebouwd met hun tante in België, maar geeft aan dat de kinderen zonder werkelijke inspraak van hun moeder naar België zijn gestuurd door de familie langs vaderskant en wijst er op dat de band met de tante enkel en alleen tot stand kwam doordat de moeder, onder druk van de tante, geen contact meer mocht hebben met haar kinderen. In de bestreden beslissingen kan nog worden gelezen dat de kinderen niet waren voorbereid op hun reis en zij niet de kans kregen om echt afscheid te kunnen nemen van hun moeder, niettegenstaande hun nog jonge leeftijd ten tijde van de komst naar België. Er blijkt niet dat verzoekers deze beoordeling in de bestreden beslissingen op zich betwisten. In dit verband wenst de Raad te benadrukken dat, vanuit het oogpunt van het hoger belang van het kind en de zeer belangrijke band tussen een kind en zijn ouder(s), dit motieven zijn waaraan verweerder volledig terecht een belangrijk gewicht heeft toegekend bij het bepalen van de duurzame oplossing.

3.8. Verzoekers betogen dat het loutere feit dat er nog een affectieve band bestaat met hun moeder en jongere broertje in Congo niet inhoudt dat de duurzame oplossing een terugkeer naar Congo is. Zij stellen dat het mogelijk is om deze band te bewaren door regelmatige contacten via telefoon en sociale media. Zij wijzen er op dat eerste verzoeker niet heeft verklaard zijn moeder te missen. Hij heeft in zijn tweede gehoor immers aangegeven zijn moeder niet te missen. Bovendien hebben verzoekers allebei uitdrukkelijk de wens geuit om in België te blijven. Zij betogen dat onvoldoende aandacht is besteed aan hun mening en die van hun voogd aangaande een duurzame oplossing in België.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers de affectieve band met hun moeder niet betwisten. Verder dient er op te worden gewezen dat in de bestreden beslissingen wel degelijk rekening is gehouden met de verklaringen van verzoekers omtrent de band met hun moeder en een terugkeer naar Congo. Zo heeft verweerder onder meer het volgende gemotiveerd in zijn beslissingen:

"[A.] geeft aan zijn moeder te missen";

"[H.] geeft aan zijn moeder te missen";

"Als [A.] de keuze zou hebben, blijft hij graag in België";

"Enerzijds wil [A.] loyaal blijven ten opzichte van zijn moeder en anderzijds voelt hij zich door haar verlaten omdat er geen contact meer is";

"Er wordt door de DVZ uitgelegd dat indien er nog contact zou zijn met de moeder, dit niet automatisch leidt tot een negatieve beslissing, maar dat er eveneens naar het welzijn van de kinderen wordt gekeken";

"Voor de moeder is het moeilijk om geen contact te hebben met haar kinderen, maar ze heeft het aanvaard omdat ze geen keuze had";

en

"De kinderen weten nog steeds niet waarom ze in België zijn en waarom hun moeder haar woning heeft verlaten. Ze zeggen sinds kort terug contact te hebben met haar alsook met hun jongere broertje en hierom zijn ze erg gelukkig. Op de vraag wat ze zelf willen antwoordt [A.] "ik heb liever dat wij in België blijven en dat zij komen. Alles is hier beter. In Congo zou ik helemaal opnieuw moeten beginnen, het zou ingewikkeld zijn" [H.] antwoordt op dezelfde vraag het volgende: "ik wil liever in België blijven. Ik mis mijn mama niet en tante [T.] is aardig voor me" [...] als afsluiter van het gesprek merkt de DVZ op dat de mening van het kind in rekening wordt gebracht maar dat ook elk kind het recht heeft bij zijn ouders te wonen".

Aldus blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de mening van verzoekers en wordt ook gewezen op de band tussen verzoekers en hun moeder. Bovendien oordeelt verweerder verder in de bestreden beslissingen het volgende:

"Dat [A.] en zijn broer een sterke band hebben opgebouwd met hun tante wordt niet ontkend. Toch dient te worden opgemerkt dat deze band enkel en alleen tot stand kwam omdat de moeder, onder druk van de tante, geen contact meer mocht hebben met haar kinderen. Het is duidelijk dat alle elementen in het dossier erop wijzen dat de meest duurzame band deze met hun moeder en broertje [E.] is.

Tijdens zijn laatste gesprek met de DVZ wordt er expliciet naar de mening van [A.] gevraagd. Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. Zijn wens om in België te blijven werd meegenomen in de afweging van het hoger belang. Toch vermogen de aangedragen argumenten niet om een verblijf in België toe te

kennen. Het is niet omdat betrokkene zelf de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is."

Verzoekers gaan niet concreet in op deze motieven en laten ze ongemoeid. Het betoog van verzoekers dat verweerder geen rekening heeft gehouden met hun mening en hun wens om in België te blijven kan niet worden gevolgd. Waar verzoekers stellen dat de affectieve band met hun moeder kan worden onderhouden vanuit België via moderne communicatiemiddelen, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee niet aantonen dat de duurzame oplossing zich in België bevindt, waar zij nog steeds zijn gescheiden van hun moeder en hun jongere broertje. Er dient hierbij bovendien opnieuw te worden benadrukt dat verweerder heeft vastgesteld dat de komst van verzoekers naar België volledig werd beslist door de familie aan vaderskant en dat de moeder van verzoekers hierin geen keuze had. Het is ook de familie aan vaderskant die ervoor heeft gezorgd dat een normaal contact tussen verzoekers en hun moeder lange tijd niet mogelijk was, zonder dat verzoekers de werkelijke redenen hiervoor blijkbaar kenden, wat maakt dat de kinderen sterk werden beïnvloed door hun familie in België. De tante gaf in dit verband ook aan dat in de Afrikaanse cultuur de kinderen behoren tot de familie van de vader. Zoals reeds werd aangegeven, vermocht verweerder met dit alles rekening te houden bij zijn beoordeling van de duurzame oplossing voor verzoekers. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat de meest duurzame band van verzoekers deze is met hun moeder en hun jongere broertje E., zodat een hereniging met deze gezinsleden in het land van herkomst in principe voorrang dient te krijgen.

Verzoekers zijn nog van mening dat het feit dat hun tante niet meewerkte met de procedure en informatie zou hebben achtergehouden niet relevant is, omdat uiteindelijk verweerder wel contact heeft gehad met hun moeder en haar identiteit nooit verborgen is geweest. Verzoekers gaan er met hun kritiek wel aan voorbij dat hun tante in haar verklaringen steeds heeft gesteld dat zij niet wist waarom de kinderen naar België zijn gekomen en dat ze niet snapte waarom er geen contact meer was met de moeder. Tijdens het interview heeft de moeder echter verklaard dat het idee om de kinderen naar België te brengen volledig van haar schoonfamilie kwam en dat haar werd gevraagd om te verdwijnen en om geen contact meer te hebben omdat *"de DVZ absoluut niet [mocht] weten waar ze was omdat de kinderen anders werden teruggestuurd"*. Dit wordt allemaal niet betwist. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk over dat verweerder oordeelt dat de band tussen verzoekers en hun tante en, bij uitbreiding, met België enkel is tot stand gekomen omdat de tante en haar familie de kinderen in België wilden hebben, ook al betekende dit een breuk met de moeder en het jongste broertje en zonder dat blijkt dat hierbij werd stilgestaan bij de impact die deze breuk kon hebben op verzoekers, rekening houdend ook met hun nog jonge leeftijd op het ogenblik van de komst naar België. Zoals verweerder terecht aangeeft, mag en moet hier zwaar aan worden getild. Zo wordt er in de synthesenota van 1 juli 2022, die zich in de administratieve dossiers bevindt, terecht het volgende opgemerkt:

*"- Jongens zijn het slachtoffer van dingen die boven hun hoofd gebeurde[n]
- Hebben een goede relatie opgebouwd met hun tante omdat ze dachten dat hun moeder en broertje verdwenen waren - de familie in BE werd op deze manier erg belangrijk voor de jongens."*

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat het gegeven dat hun tante niet heeft meegewerkt aan de procedure en informatie heeft achtergehouden niet relevant is voor de thans bestreden beslissingen en bij de beoordeling van een duurzame oplossing. Bovendien merkt de Raad op dat verweerder daarnaast ook uitgebreid heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de duurzame oplossing in Congo ligt bij de moeder, waarbij ook wordt aangegeven dat er meerdere tegenindicaties bestaan voor een duurzame oplossing in België. Verweerder heeft gemotiveerd waarom er volgens hem in het land van herkomst voldoende garanties zijn op het vlak van adequate opvang en verzorging. Verzoekers' kritiek kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

3.9. Verzoekers betogen verder dat zelfs indien de ouders nog aanwezig zijn in het land van herkomst verweerder er zich van dient te vergewissen dat er garanties zijn op adequate opvang en verzorging en dat in dit verband rekening moet worden gehouden met de preciaire socio-economische omstandigheden waarin de minderjarige kan terechtkomen bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zij betwisten dat uit de motiveringen van de bestreden beslissingen duidelijke garanties op adequate opvang en verzorging in het land van herkomst voor hen blijken.

In dit verband stelt de Raad vast dat verweerder allereerst vaststelt dat economische redenen aan de basis liggen van de komst van verzoekers naar België, wat niet wordt betwist. Verweerder wijst erop dat er met deze economische elementen rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de duurzame

oplossing, maar dat dit op zich nog niet betekent dat de gezinshereniging met de ouder(s) in het land van herkomst niet langer voorrang dient te krijgen. Deze beoordeling is noch onwettig noch kennelijk onredelijk. Bijgevolg stelt verweerder dat socio-economische omstandigheden niet dienen te worden afgewogen vooraleer de gezinshereniging in het land van herkomst als duurzame oplossing te voorzien. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft verweerder hiermee nog niet willen stellen dat indien de gezinshereniging met de moeder mogelijk is in het land van herkomst er niet langer een onderzoek is vereist naar de garanties op adequate opvang en verzorging of dat de socio-economische omstandigheden in het land van herkomst niet langer in rekening dienen te worden gebracht. Uit de bestreden beslissingen blijkt integendeel zeer duidelijk dat verweerder bij het bepalen van de duurzame oplossing rekening heeft gehouden met de huidige precare socio-economische situatie van de moeder en dat hij niettegenstaande dit gegeven heeft geoordeeld dat de duurzame oplossing voor verzoekers is gelegen in een terugkeer naar het land van herkomst waar hun moeder verblijft en dat er bij een terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig zijn. Verweerder heeft ook concreet de redenen toegelicht waarom hij de mening is toegedaan dat een voldoende adequate opvang en verzorging voor verzoekers in hun land van herkomst aanwezig zijn. Het enkele gegeven dat verzoekers het oneens zijn met deze beoordeling toont nog geen onwettigheid van de bestreden beslissingen aan.

3.10. Verzoekers zijn van mening dat er sprake is van tegenstrijdige motieven en van motieven die niet stroken met de doorgevoerde *“family assessment”* voor wat betreft de garanties op adequate opvang en verzorging in Congo. Zij wijzen erop dat er geen enkele twijfel wordt geuit aangaande de precare socio-economische situatie van hun moeder in Congo, sinds het overlijden van hun vader. Zij wijzen op de verklaringen van hun moeder dat zij niet bereid is om de jongens terug te nemen, *“het is volgens haar onmogelijk”*, en dat zij geen vaste verblijfplaats en geen inkomsten heeft. Dit alles spreekt volgens verzoekers tegen dat een adequate opvang en verzorging door de moeder mogelijk is in Congo. Zij zien ook een tegenspraak tussen het motief dat een adequate opvang en verzorging door de moeder mogelijk is in Congo en het motief dat zij al dan niet tijdelijk kunnen worden opgevangen door *“La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga”*, waar de moeder haar kinderen kan gaan bezoeken tot zij in de mogelijkheid is om hen zelf op te vangen.

In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat niet blijkt dat verweerder de bevindingen van de zogenaamde *“family assessment”* of nog de verklaringen van de moeder in zijn beslissingen foutief heeft weergegeven, of onterecht bepaalde bevindingen niet in rekening heeft gebracht. De verklaringen van verzoekers' moeder werden ook concreet betrokken bij de beoordeling, in het bijzonder haar verklaringen dat zij momenteel geen inkomen heeft en evenmin een vaste verblijfplaats. Verweerder heeft op gemotiveerde wijze toegelicht waarom hij niettemin van mening is dat de duurzame oplossing voor verzoekers bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst en er in dit land voldoende garanties zijn op het vlak van opvang en verzorging.

De Raad is van oordeel dat een lezing van het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen duidelijk aangeeft dat verweerder, op basis van de bij hem voorliggende gegevens, het in eerste instantie mogelijk acht dat verzoekers in het land van herkomst opnieuw kunnen worden opgenomen in het gezin van hun moeder. Hij houdt er rekening mee dat verzoekers' moeder in haar interview heeft aangegeven dat ze momenteel geen vaste verblijfplaats en geen vaste inkomsten heeft. Hij wijst in dit verband evenwel op de volgende elementen. Hij wijst erop dat het jongste kind, E., al die tijd bij zijn moeder in Congo heeft verbleven en stelt dat niets erop wijst dat de moeder in de onmogelijkheid is om hetzelfde te doen voor verzoekers. Verder wijst hij erop dat de tante haar (financiële) steun kan verder zetten in Congo bij een terugkeer van haar neefjes. Tevens merkt hij op dat een beroep kan worden gedaan op verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van organisaties zoals de IOM, Caritas of Fedasil. Hij stelt dat er zo hulp kan worden geboden door middel van financiële en materiële ondersteuning en dat er begeleiding kan worden geboden bij het vinden van een job voor de moeder, zodat het gezin op termijn zelfvoorzienend kan leven, waarbij de moeder in staat zal zijn om haar kinderen te voorzien van adequate opvang en verzorging en hen de mogelijkheid te geven om voltijds naar school te kunnen gaan. Hij geeft aan dat de bevelen tot terugbrenging kunnen worden verlengd voor de termijn die nodig is voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Verweerder geeft ten slotte nog aan dat verzoekers ook al dan niet tijdelijk kunnen worden opgevangen door *“La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga”*, dat opvang biedt aan kinderen die zich in een moeilijke situatie bevinden en uit hun gezin zijn weggelopen, waar zij opvang kunnen genieten en een opleiding kunnen volgen. De moeder van verzoekers kan haar kinderen gaan bezoeken in deze opvang, tot zij weer in staat is om hen thuis op te vangen. Al deze elementen volstaan volgens verweerder om aan te nemen dat er bij terugkeer voor verzoekers voldoende en adequate opvang en verzorging aanwezig zijn en dat de gezinssituatie van die aard is dat verzoekers er opnieuw in kunnen worden opgenomen.

Het gegeven dat verweerder, naast de herintegratie van verzoekers in het gezin van hun moeder en jongste broertje, in tweede instantie ook een al dan niet tijdelijke opvang door het genoemde Don Bosco-instituut naar voor schuift, maakt de bestreden beslissingen nog niet tegenstijdig gemotiveerd en al zeker tonen verzoekers hiermee nog niet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de duurzame oplossing voor hen zich niet in België, maar wel in hun land van herkomst situeert.

Verzoekers zijn nog van mening dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering tussen enerzijds de vaststelling dat er nog steeds opvang en verzorging mogelijk zijn door de moeder in het land van herkomst en anderzijds de niet-betwiste verklaringen rond de precaire socio-economische situatie van de moeder, in het bijzonder dat zij geen inkomen en geen vaste verblijfplaats heeft. Hiermee gaan verzoekers evenwel voorbij aan de in de bestreden beslissingen opgenomen concrete mogelijkheden die volgens verweerder bestaan om de socio-economische situatie van de moeder te verbeteren en die volgens hem maken dat er wel degelijk een reële mogelijkheid bestaat opdat verzoekers opnieuw in het gezin van de moeder kunnen worden opgenomen. Aldus blijkt geen tegenstrijdige motivering van de bestreden beslissingen.

3.11. In zoverre verweerder in zijn beslissingen stelt dat verzoekers hun jongste broertje E. al die tijd bij zijn moeder heeft verbleven en door haar werd verzorgd en niets er op wijst dat de moeder in de onmogelijkheid is om hetzelfde te doen voor verzoekers, betogen verzoekers dat er geen informatie voorligt aangaande de opvang van hun jongere broertje in Congo door hun moeder en dat er niet van kan worden uitgegaan dat een alleenstaande vrouw zonder inkomsten die voor één kind kan zorgen dan ook voor drie kinderen kan zorgen en evenmin dat de vrienden bij wie de moeder momenteel opvang vindt ook bereid zijn verzoekers mee op te vangen. Zij wijzen er op dat volgens de familie hun jongere broertje niet naar school gaat en dat de moeder heeft verklaard dat zij verzoekers niet kan terugnemen omdat zij geen vaste woonst heeft.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de motieven aangaande het gegeven dat de moeder van verzoekers reeds voor hun jongere broertje zorgt en dat niet erop wijst dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om hetzelfde te doen voor verzoekers niet als dusdanig worden weerlegd door verzoekers. Zij stellen dat er weinig informatie bestaat en dat hun jongere broertje *“volgens de familie”* niet naar school gaat, maar zij laten na te duiden waar deze informatie vandaan zou komen. De Raad kan er ook niet omheen dat, wat wezenlijk niet wordt betwist, de familie in België en in het bijzonder de tante van verzoeker niet de meeste betrouwbare bron van informatie blijkt te zijn geweest en zij uiteindelijk ook elke verdere samenwerking weigerde toen meerdere tegenstrijdigheden aan het licht kwamen.

Er wordt verder niet betwist dat het jongere broertje van verzoekers wel degelijk wordt opgevangen en verzorgd door de moeder, al is dit met hulp van vrienden. Wat betreft de verklaringen van de moeder kan erop worden gewezen dat zij niet heeft gesteld te weigeren om de kinderen terug te nemen, maar dat zij wel heeft gesteld dat het *“onmogelijk is”*, waarbij zij er op wees dat zij geen vaste woonst heeft. De moeder verduidelikte dit verder niet en duidde ook niet waarom zij haar jongste kind dan wel kan opvangen maar niet verzoekers. Er blijkt niet dat verweerder niet kon oordelen dat *“niets erop [wijst] dat de moeder in de onmogelijkheid is om hetzelfde te doen voor [A.] en zijn broer”*. Bovendien wijst verweerder in dit verband ook op de mogelijkheid voor de tante om de geleverde (financiële) steun in België verder te zetten in het land van herkomst bij een terugkeer van haar neefjes en de mogelijkheid om de moeder van verzoekers financieel en materieel te ondersteunen en te begeleiden opdat zij in staat zal zijn om adequate opvang en verzorging te voorzien voor de kinderen. Bovendien kunnen de kinderen al dan niet tijdelijk terecht in een opvanginitiatief waar de moeder hen regelmatig kan bezoeken.

3.12. Verzoekers betogen vervolgens dat hun tante, voor het nemen van de bestreden beslissingen, nooit werd gevraagd of zij in staat is om bij terugkeer van verzoekers naar Congo hen financieel te steunen, zodat volgens hen geen sprake is van garanties op adequate opvang en verzorging in Congo.

Met deze uiteenzetting wordt geenszins weerlegd dat de tante de geleverde (financiële) steun in België kan verderzetten in het land van herkomst bij een terugkeer van verzoekers.

De Raad wijst er op dat de tante in haar eerste gehoor op 2 december 2019 het volgende heeft verklaard: *“Ik bedoel: Ze mocht blijven en alles houden, maar ze is vertrokken, wij weten niet waarom ze vertrokken is; het was een groot huis hoor en alles was er aanwezig”*. Ook uit andere stukken in de administratieve dossiers blijkt dat de tante, en bij uitbreiding de familie van de overleden vader van verzoekers, verklaarden dat zij de moeder financieel ondersteunden. Zo heeft de voogd in de aanvraag van 25 oktober 2019 het volgende opgenomen: *“Het gezin (vader, moeder en de 3 kinderen) woonde op een domein dat*

eigendom is van de familie van de vader (bij ons weten heeft de moeder zelf geen eigendom). Na het overlijden van de vader, is het gezin daar blijven wonen tot de jongen naar België is gekomen.” In een nota aan de dienst NMBV van 29 maart 2021 wordt er gesteld dat er op 26 maart 2021 een gesprek heeft plaatsgevonden met de heer N.T.G., een familielid van verzoekers in het land van herkomst. In deze nota staat te lezen: “De moeder van de kinderen, die uit de Evenaarsprovincie afkomstig is (Mungala) zou momenteel “verdwenen” zijn na de dood van haar man. Ze kreeg nochtans van de familie van haar overleden man 100 USD per maand, een stuk van de huurprijs van het perceel avenue Bukama (dat eigendom is van de mama van tante [T.]). Dat geld diende om voor haar kinderen te zorgen.”

Aldus zijn er meerdere indicaties, waaronder de verklaringen van de tante zelf, dat de familie langs vaderskant in het verleden de moeder van verzoekers reeds financieel heeft ondersteund. Het komt dan ook niet kennelijk onredelijk over dat verweerder in de bestreden beslissingen naar deze mogelijkheid verwijst. Het argument dat niet werd nagegaan of de tante wel in staat is om verzoekers financieel te steunen in Congo is dan ook weinig ernstig, nu dit in het verleden geen probleem bleek te zijn en nergens wordt toegelicht waarom dit thans anders zou liggen. De Raad stipt in dit verband nog aan dat het opvangen van verzoekers in België ook kosten met zich meebrengt, die ook kunnen worden aangewend zonder dat de kinderen gescheiden moet opgroeien van hun moeder en jongste broertje. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoekers' belangen als minderjaren beter zijn gediend indien de nauwe gezinsbanden met de moeder en het jongste broertje behouden kunnen blijven, met financiële steun van de familie in België, dan wanneer zij moeten opgroeien zonder de nabijheid van hun moeder en jongere broertje.

3.13. Inzake de motivering dat een beroep kan worden gedaan op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie, betogen verzoekers dat in de “*Family Assessment*” enkel wordt gesteld dat “*IOM [...] in sommige gevallen re-integratie steun [kan] geven*”. Nog voeren zij aan dat deze motivering niet wordt gestaafd aan de hand van enig document of door verwijzing naar een website met informatie. Verzoekers stellen geen kennis te hebben over welke re-integratieprogramma's er wordt gesproken, wat deze programma's inhouden en welke voorwaarden eraan zijn verbonden. Zij stellen dat er geen duidelijkheid bestaat over hoe hoog de kans is dat hun moeder, indien zij kan meedoen aan een dergelijk programma, een job zal kunnen vinden waarmee zij voor haar drie kinderen zal kunnen zorgen.

De kritiek van verzoekers is aldus gericht op de genoemde programma's van terugkeer en re-integratie van organisaties zoals de IOM, Caritas of Fedasil. Zij gaan er met hun betoog volledig aan voorbij dat dit bijkomende motieven vormen, daar reeds werd gemotiveerd dat de socio-economische redenen niet opwegen tegen de gezinshereniging van verzoekers met hun moeder, dat niet blijkt dat de moeder in de onmogelijkheid is om ook voor haar twee oudste kinderen te zorgen en dat de tante zoals in het verleden ook vanuit België de noodzakelijke (financiële) steun kan geven. Verweerder wijst aldus enkel op de (vrijwillige en optionele) mogelijkheid om hulp te vragen bij de genoemde organisaties opdat de situatie van de moeder in het land van herkomst kan verbeteren. Het is dan ook de eigen keuze van verzoekers en hun voogd om hierop in te gaan of niet. Gelet op deze eigen keuze, dient verweerder ook niet verder te motiveren aangaande deze mogelijkheid. Immers worden de namen van de organisaties duidelijk weergegeven en wordt er uitdrukkelijk gesteld dat de voogd van verzoekers deze organisaties kan aanspreken voor verschillende programma's van terugkeer en re-integratie. Er kan niet dienstig van verweerder worden verwacht om elk mogelijk programma minutieus uiteen te zetten. Bovendien is het algemeen geweten dat deze organisaties kunnen worden aangesproken voor dergelijke programma's. Verzoekers tonen met hun betoog ook niet aan dat zij door een simpele opzoeking op het internet naar deze organisaties niet meer informatie kunnen verkrijgen over de aangeboden en geïndividualiseerde hulp en evenmin dat zij zich niet tot deze organisaties kunnen wenden. De kritiek dat verzoekers niet weten welke voorwaarden zijn verbonden aan deze programma's en dat er niet wordt gemotiveerd aangaande de slaagkans van een dergelijk programma is dan ook niet dienstig. Bovendien dient erop te worden gewezen dat elke mogelijke slaagkans van een dergelijk programma uiteraard afhangt van de medewerking van de betrokkenen, in casu verzoekers en hun moeder, en dat elke uitspraak over dergelijke slaagkansen dan ook speculatief is.

3.14. Daarenboven wordt er niet enkel verwezen naar de moeder om de kinderen op te vangen en te verzorgen in Congo. Verweerder verwijst ook naar “*La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga*”. Er wordt gemotiveerd dat deze instelling opvang biedt aan kinderen die zich in een moeilijke situatie bevinden en dat de opgevangen kinderen er een schoolopleiding kunnen genieten. Verweerder stelt dat verzoekers “*al dan niet tijdelijk*” kunnen worden opgevangen door “*La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga*”, waarbij hun moeder hen kan bezoeken in dit opvanginitiatief totdat zij in de mogelijkheid is om de kinderen voltijds thuis op te vangen.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, vormt deze motivering geenszins een tegenstrijdigheid met verweerders conclusie dat opvang en verzorging in het land van herkomst aanwezig zijn bij de moeder. Verweerder geeft enkel aan rekening te houden met de precaire socio-economische situatie van de moeder, waarbij haar de kans wordt gegeven om haar leven eerst op orde te brengen, via eventuele hulp van de reeds genoemde organisaties en/of via (financiële) steun door de schoonfamilie, zonder dat de kinderen voor lange tijd van haar gescheiden moeten zijn. Verzoekers tonen met hun kritiek aan dat zij elk van de motieven apart hebben gelezen en beschouwen als losstaande, en zelfs tegenstrijdige, beoordelingen, maar evenwel dienen de beslissingen op zich volledig te worden gelezen, waarbij dan duidelijk naar voren komt dat verweerder van oordeel is dat de duurzame oplossing in Congo ligt bij de moeder, waarbij er eventueel ook een beroep kan worden gedaan op *“La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga”* om de moeder te helpen bij de opvang en verzorging van de kinderen.

Verzoekers bekritiseren dat uit de informatie die voorlag bij het nemen van de bestreden beslissingen niet blijkt dat er volledige garantie is op een opvangplaats in het genoemde opvanginitiatief. Zij betogen dat uit de bestreden beslissingen, noch uit de administratieve dossiers, blijkt dat er contact werd opgenomen met de instelling of de directeur om te vragen of de instelling zeker in staat is om de kinderen op te vangen. Ook op dit punt zijn er volgens hen dus geen garanties voorhanden.

In de administratieve dossiers bevindt zich evenwel een stuk van 9 augustus 2022 waarin aan de verantwoordelijke van *“La Maison Papy Don Bosco”*, wat een andere naam is voor *“La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga”*, wordt gevraagd of zij in de mogelijkheid zijn verzoekers op te vangen. Hierbij wordt melding gemaakt van hun leeftijden en wordt kort hun situatie geschetst. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft voor de terechtzitting laten weten dat op deze vraag op 22 augustus 2022 positief werd geantwoord en legde hiervan een stavingstuk voor. De verantwoordelijke van dit instituut bevestigt hierin dat zij een adequate tenlasteneming voor verzoekers kunnen bieden. Een actueel belang bij verzoekers' voormelde kritiek is dan ook niet voorhanden.

Het loutere gegeven dat zij op zeer algemene wijze verwijzen naar de *“vermoedelijk tientallen duizenden kinderen die zich in een moeilijke situatie bevinden en nood aan hulp en opvang hebben”*, is hypothetisch en doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Verzoekers zijn verder van mening dat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de genoemde instelling en het type opvang dat wordt aangeboden. Zij wijzen er op dat er sprake dient te zijn van adequate opvang *“naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid”* en dat het aldus dient te gaan om een aangepaste opvangstructuur. Zij stellen dat er geen verdere informatie wordt gegeven door verweerder en dat *“een onderzoek op het internet niet veel informatie brengt met betrekking tot die instelling”*.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de directeur van de genoemde instelling in kennis werd gesteld van de leeftijd en achtergrond van verzoekers en hij aangaf dat zij een adequate opvang kunnen bieden. Verweerder gaf ook aan dat verzoekers er een schoolopleiding kunnen volgen. Verzoekers tonen verder niet concreet aan dat de informatie die zij hebben teruggevonden op het internet met betrekking tot deze instelling onvoldoende is om zich een beeld te kunnen vormen van de opvang in deze instelling. Evenmin blijkt dat zij, bijvoorbeeld door contact te leggen met deze instelling, geen verdere informatie konden verkrijgen. Zij brengen niet het minste begin van bewijs naar voor dat er zich problemen zouden stellen met de genoemde instelling. Zij tonen ook niet aan dat zij omwille van hun leeftijd, namelijk bijna 9 en 13 jaar, een aangepaste opvangstructuur nodig hebben.

Wat betreft hun graad van zelfstandigheid dient verder te worden vastgesteld dat in de administratieve dossiers zich twee attesten van pleegzorg bevinden, die ook nogmaals aan de verzoekschriften worden gevoegd. In het attest van 7 mei 2020 werd het volgende opgenomen: *“Zelfredzaamheid. Tante wil er een prioriteit van maken om zo veel mogelijk tools mee te geven aan de kinderen zodat ze zo goed mogelijk zelfstandig worden. Tante vertelt dat [A.] en [H.] al een zware rugzak hebben voor hun jong leeftijd en wil ze zo goed mogelijk ondersteunen zodat de jongens later op niemand moeten rekenen om iets te kunnen bereiken. Zo leren de kinderen bijvoorbeeld om hun ontbijt zelf klaar te maken, hun kleren 's morgens uit te kiezen en hun kamer op te ruimen.”* In het attest van 7 juni 2022 stelde pleegzorg het volgende: *“Zelfredzaamheid. De jongens zijn zelfstandig voor een aantal zaken. Tante heeft daar een prioriteit van gemaakt. Ze wil dat de kinderen op niemand moeten rekenen om iets te bereiken gezien de zware rugzak die ze nu al moeten dragen. Ze worden daarin ondersteund door tante en de dochters van tante.”* Verzoekers kunnen niet voorhouden dat zij geen zekere graad van zelfstandigheid bezitten, nu er reeds

meer dan twee jaar sterk op wordt ingezet. Bovendien gaan zij voorbij aan een belangrijk element, namelijk het gegeven dat hun situatie in de genoemde opvang van dichtbij kan worden opgevolgd door hun moeder. De duurzame oplossing ligt immers bij de moeder en niet (enkel) bij *“La Cité des Jeunes Don Bosco Lukunga”*. De moeder kan de kinderen tijdens het (tijdelijk) verblijf in deze opvang bezoeken en kan zelf het welzijn van de kinderen opvolgen.

Rekening houdend wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat zij in de genoemde instelling geen adequate opvang en verzorging kunnen verkrijgen.

Waar verzoekers nog verwijzen naar een vernietigingsarrest van de Raad waarbij de door het Don Bosco instituut voorgestelde opvang niet voldeed aan de garanties in de artikelen 61/14, § 2 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er vooreerst op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Immers blijkt niet dat in het geciteerde arrest sprake was van een ouder die mee kon instaan voor het welzijn van de kinderen tijdens hun verblijf in het Don Bosco-instituut.

3.15. Verzoekers maken met hun kritiek niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen steunen op onjuiste feitelijke gegevens of dat bepaalde elementen bij de beoordeling ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Zij tonen niet aan dat verweerder over onvoldoende gegevens beschikte om de duurzame oplossing vast te stellen of dat hij op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn vaststellingen dat er voor verzoekers voldoende garanties zijn op een adequate opvang en zorg in het land van herkomst en de duurzame oplossing bestaat in een hereniging met hun moeder en jongste broertje in het land van herkomst.

3.16. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.17. Verzoekers voeren in de hoofding van hun middel nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het EU-Handvest. Zij laten echter na om in hun middel te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen hebben geschonden. Een middel dient echter te bestaan uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel én van de wijze waarop, volgens verzoekers, deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden. In casu is dit niet het geval, waardoor deze onderdelen van hun middel onontvankelijk zijn.

3.18. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietig-verklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS